

A koronavírus-járvány terjedésének megfékezése érdekében idén nem a budapesti Szent István-bazilika előtti téren, hanem zárt körben, benn a bazilikában mutattak be ünnepi szentmisét augusztus 20-án. A szertartáson Kovács Gergely gyulafehérvári érsek mondott homíliát. A szentmise főcelebránsa Erdő Péter bíboros, prímás volt, aki a magyar nemzetért könyörgő liturgia után a Szent Jobb-ereklyével adott áldást.

A szentmisén Michael August Blume, hazánk apostoli nunciusa, valamint a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia számos tagja koncelebrált. A liturgián részt vett Áder János köztársasági elnök; Orbán Viktor miniszterelnök; Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes; Darák Péter, a Kúria elnöke; az állami, a társadalmi és a kulturális élet képviselői, valamint a diplomáciai testület számos tagja. A hívek és az érdeklődők a Duna Tv és a Magyar Katolikus Rádió élő közvetítésén keresztül kapcsolódhattak be a szertartásba.

„Amikor Szent István királyt ünnepeljük, nem csupán a múltra emlékezünk. Hálát adunk Istennek azért, hogy megmaradt István király népe, és kérjük, hogy megújult erővel és reménnyel folytathassuk utunkat. Mert nem céltalanul bolyongunk a történelem útjain. Istennek terve van minden egyes ember életével és a népek sorsával is” – fogalmazott a szentmise elején mondott köszöntőjében Erdő Péter bíboros.

(Folytatás a 3. oldalon.)

Mindannyiunk keze kapaszkodjon egymásba

Fotó: Koszticsák Szilárd/MTI

Papszentelés
Pannonhalmán
5. oldal

**Járvány munka-
és tanévkezdés**
idején

Uzsálné Pécsi Rita
írása a 6. oldalon

Beszélgetés
a hitvalló,
lokalpatrióta
MiDió honlap
létrehozójával
8. oldal

Egyházi személyeket tüntettek ki nemzeti ünnepünk alkalmából

Március 15. és augusztus 20. alkalmából adományozott állami kitüntéseket és kulturális díjakat adtak át Államalapító Szent István király ünnepén. Kásler Miklós és Gulyás Gergely miniszterektől augusztus 18-án, Semjén Zsolt miniszterelnök-helytettől augusztus 20-án vehettek át kitüntetéseket mások mellett egyházi és egyházi szolgálatban tevékenykedő személyek.

A márciusi átadóünnepség a koronavírus-járvány miatt maradt el. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes harmincöt kitüntetettnek adta át a március 15. alkalmából odaítélt, Áder János köztársasági elnök által adományozott elismeréseket a Miniszterelnökségnek otthont adó egykori kármelita kolostor épületében augusztus 20-án.

(Folytatás a 2. oldalon.)

Tanévkezdés a Patronában a koronavírus-járvány idején

Rubovszky Ritával, a *Patrona Hungariae* Katolikus Iskolaközpont igazgatójával a küszöbön álló tanévkezdésről, a karanténidőszak tanulságairól és a szolidaritás szükségességéről beszélgettünk.

Kezdjük egy örömteli ténnyel: nem kellett lemondani a nyaralásról, pedig tavasszal sok más mellett még ettől a veszteségtől is előre féltünk. A gyerekek az elmúlt hónapokban kiszabadulhattak a karantén bezártságából, találkozhattak a kortársaikkal...

– Mondjuk úgy, hogy vannak családok, amelyek megteheték, hogy elutazzanak nyaralni, és vannak szülők, akik elvihetik a gyerekeket a vidéken élő nagyszülőkhöz. De sok gyerek szülei egyáltalán nem tudtak szabadságot kivenni, mert a munkáltatók még a karantén idején kivetették velük. Ezek a gyerekek itt töltötték a nyarat a városi kislakásokban, a negyven fokban.

Nagyon sok család él ötven-hatvan négyzetméteren összezárva, közel hat hónapja. Mostanra már kifogytak a szellemi, lelki, anyagi tartalékaik.

Persze, ahol jól működik a család, rendszeres a kapcsolat a barátokkal, ahol van szociális háló, közösség, hit, egyházi tábor, ott van hova nyúlni tartalékokért. Ám ahol ez nincs, ott elsősorban a gyerek az áldozat. Ahol röghöz kötöttek a szülők, ahol idős embert vagy beteg gyereket ápolnak, ahol anyagi nehézségekkel küszködnek, ott a család mindennapjait a depresszív hangulat jellemzi. Ahol a kapcsolatok terén sok esetben pattanásig feszült a helyzet, ott gyermekvédelmi szempontból is súlyos esetek állhatnak elő.

(Folytatás a 9. oldalon.)

Az evangelizáló zene közösséget teremt

Megjelent a DÚR második kiadása

A magyar kormány támogatásával több ezer példányban újra kiadták a 2019 novemberében megjelent és rendkívüli népszerűségének köszönhetően szinte azonnal elfogyott katolikus gitáros énekeskönyvet. Az Andrejszki Toma és Ozvald Zsuzska által szerkesztett DÚR – Dicsőség az Úrnak! Dalolj az Úrnak! című kiadvány felelőse a Budapest-Angyalföldi Szent László Plébánia.

Az énekeskönyvet ezúttal is gitáros szentmise keretében adták át a híveknek augusztus 16-án az újlipótvárosi Szent Margit-plébánia-templomban. A koncelebrált szertartást Monostori László plébániai kormányzó vezette. Kálmán Antal, a Béke téri Szent László-templom plébánosa mondott szentbeszédet.

A templomot megtöltő híveket Monostori László köszöntötte. Örömet fejezte ki a DÚR második, javított kiadásának megjelenéséért, és köszönetet mondott mindazoknak, akik részt vettek a kötet gondozásában.

Szentbeszédében Kálmán Antal ahhoz az evangéliumi történethez fűzte gondolatait, amelyben Jézus megszabadítja a gonosz szellemtől a kánaáni asszony lányát (Mt 15,21–28). Hangsúlyozta, hogy ebben a szövegrészben az imádság fontosságáról van szó. A legnagyobb bűn, ha nem imádkozunk.

(Folytatás az 5. oldalon.)

Ne legyünk közömbösek, sem individualisták

A Szentatya augusztus 12-én délelőtt folytatta a világ gyógyításáról kezdett katekézissorozatát. A Teremtés könyve alapján (Ter 1,27–28; 2,15) a hit és az emberi méltóság kapcsolatáról elmélkedett. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

A világyárvány megmutatta, mennyire kiszolgáltatottak vagyunk mindnyájan, és mennyire szorosan kapcsolódunk egymáshoz. Ha nem vigyázunk egymásra, kezdve a legutolsókkal, akiket a legnagyobb baj sújt, beleértve a teremtést is, akkor nem tudjuk gyógyítani a világot.

Dicséretre méltó annak a sok embernek a munkája, akik ezekben a hónapokban tanúságot tettek felebarát iránti emberi és keresztény szeretetükről, akik saját egészségüket is kockára téve szentelik magukat a betegeknek. Hősök ők! Ugyanakkor a koronavírus nem az egyetlen kór, amellyel meg kell küzdenünk, hanem a világyárvány szélesebb elterjedésű társadalmi betegségeket is napvilágra hozott. Ezek egyike a személy torz felfogása, az a szemlélet, amely figyelmen kívül hagyja az ember méltóságát és társas voltát. Néha úgy tekintünk másokra, mint használható és eldobható tárgyakra. Ez a fajta szemlélet voltaképpen vakká tesz, s olyan individualista és agresszív hulladékkultúrát segít elő, amely fogyasztási cikké változtatja az embert (vö. Evangélium gaudium apostoli buzdítás 53.; Laudato si' enciklika 22.).

A hit fényében tudjuk azonban, hogy Isten másképp tekint a férfira és a nőre. Ő nem tárgynak teremtett bennünket, hanem szeretett és szeretni képes személynek; saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket (vö. Ter 1,27). Ily módon egyedülálló méltóságot adott nekünk, arra hívott, hogy közösségben éljünk vele, közösségben testvéreinkkel, tiszteletben tartva az egész teremtett világot. Mondhatni, közösségben és harmóniában kell élnünk. A teremtés harmónia, és úgy kell élnünk, hogy belesimuljunk ebbe a harmóniába. Ebben a közösségben, ebben a harmóniában – mely maga is közösség – Isten képessé tesz bennünket arra, hogy életet hozzunk létre és védelmezzük (vö. Ter 1,28–29), hogy dolgozzunk, és gondozzuk a földet (vö. Ter 2,15; Laudato si' enciklika 67.). Magától értetődik, hogy nem lehet életet létrehozni és védelmezni harmónia nélkül; nélküle megsemmisül.

Jó példa erre az individualista szemléletre – mely nem harmónia – az evangéliumokban az, amikor a két tanítványnak, Jakabnak és Jánosnak az anyja Jézushoz fordul kérésével (vö. Mt 20,20–28). Azt szeretné, ha fiai az új Király jobb és bal oldalán ülhet-

nének. Jézus azonban egy másfajta szemléletmódot javasol: a szolgálat és másoknak való életadás szemléletmódját, melyet meg is erősít azzal, hogy azonnal visszaadja a látását két vaknak, és tanítványává teszi őket (vö. Mt 20,29–34). Ha törtétsz, ha könyökölsz és mások fölé akarsz kerülni, az lerombolja a harmóniát. Ez az uralkodásnak, mások elnyomásának a logikája. A harmónia teljesen más dolog: szolgálat. Kérjük hát az Urat, adjon nekünk olyan szemé-
tet, amely odafigyel a testvérré, különösen a szenvedőkre.

Jézus tanítványaiként nem akarunk sem közömbösek, sem individualisták lenni – ez két, nagyon csúnya magatartás a harmónia ellen. Közömbösség: elfordítom a fejemet. Individualizmus: csak a saját érdekeimet nézem. Az Isten

által teremtett harmónia azt kéri tőlünk, hogy figyeljünk másokra, mások igényeire, mások problémáira, hogy legyünk közösségben [másokkal]. Minden személyben fel akarjuk ismerni – bármilyen fajú, nyelvű vagy állapotú legyen is – az emberi méltóságot. A harmónia arra készlet, hogy felismerd az emberi méltóságot, az Isten által teremtett harmóniát, melynek középpontjában az ember áll.

A II. vatikáni zsinat hangsúlyozza, hogy ez a méltóság elidegeníthetetlen, mert „Isten képmására teremtett” (Gaudium et spes lelkipásztori konstitúció 12.). Ez az egész társadalmi élet alapja, és meghatározza annak működési elveit. A modern kultúrában a személy elidegeníthetetlen méltóságára történő legközelebbi utalás *Az emberi jogok egyetemes nyilatkozata*, amelyet *Szent II.*

János Pál úgy nevezett, mint „mérőföldkő az emberiség hosszú és nehéz útján” (Beszéd az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűléséhez 7.2., 1979. október 2.), és „az egyik legfontosabb kifejeződése az emberi lelkiismeretnek” (Beszéd az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűléséhez 2.3., 1995. október 5.). A jogok nemcsak egyéniek, hanem társadalmiak is; népeket, nemzeteket is megilletnek (vö. Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma 157.). Az ember ugyanis, személyes méltóságában, társas lény, az egy és hármas Isten képmására teremtett. Társas lények vagyunk, társadalmi harmóniában kell élnünk, de amikor önzők vagyunk, tekintetünk nem a többiekre, nem a közösségre irányul, hanem önmagunkra, és ez csúnyává, rosszá, önzővé tesz bennünket, mert elpusztítja a harmóniát.

Minden ember méltóságának újbóli tudatosítása komoly társadalmi, gazdasági és politikai következményekkel jár. Az, hogy testvéreinkre és az egész teremtésre úgy tekintünk, mint a szerető Atyától kapott ajándéokra, odafigyelést, gondoskodást és ámulatot vált ki belőlünk. Így a hívő ember, aki felebarátját testvérek, és nem idegennek tartja, együttérzően és megértően néz rá, nem pedig megvetően vagy ellenségesen. A világot a hit fényében szemlélve pedig nagyon iparkodik, hogy – a kegyelem segítségével – fejlessze

kreativitását, és növelje lelkesedését a történelem drámáinak megoldására. Képességeit úgy fogja fel és fejleszti, mint hitéből fakadó kötelezettségeket (vö. Az Egyház társadalmi tanításának kompendiuma 157.), Isten ajándékait, melyeket az emberiség és a teremtett világ szolgálatába kell helyezni.

Miközben mindannyian egy olyan vírusos betegségből való felgyógyulásra törekszünk, mely megkülönböztetés nélkül mindenkit sújt, a hit arra ösztönöz, hogy komolyan és tevékenyen lépünk fel az emberi méltóság megsértésével szembeni közömbösség ellen. Ez a közömbösségi kultúra kíséri a szemétké dobás kultúráját: „Nem érdekelnek olyan dolgok, amelyek nem érintenek engem.” A hit mindig megköveteli, hogy hagyjuk magunkat kigyógyítani és megtéríteni individualizmusunkból, mind személyes, mind kollektív individualizmusunkból; például a pártokra jellemző individualizmusból.

Bárcsak „visszaadná látásunkat” az Úr, hogy újra felfedezhessük, mit jelent az emberiség családja tagjának lenni! És bárcsak tudna ez a látás konkrét tettekben megnyilvánulni, a minden emberrel való együttérzésnek, az irántuk tanúsított tiszteletnek, valamint a közös otthonunk gondozásának és őrzésének konkrét tetteiben!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az állam transzcendens célja a magyar nemzet megmaradása és életminőségének javítása – mondta a miniszterelnök-helyettes az ünnepségen, hozzátéve: ez akkor érhető el, ha az élet minden területén vannak olyanok, akik a nemzet megmaradását szolgálják. *Szent István* volt az országépítő; minden magyar küldetése, hogy a saját helyén maga is országépítő legyen.

Áder János köztársasági elnök a Magyar Érdemrend tisztikeresztje polgári tagozat kitüntetést adományozta az Apor Vilmos Katolikus Főiskola érdekében végzett, magas színvonalú oktatásszervezői és intézményvezetői munkája elismeréseként *Libor Józsefnek*, az Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektorának.

A köztársasági elnök a Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata kitüntetést adományozta a Magyarországi és a Szentszék közötti kapcsolatok elmélyítését szolgáló tevékenysége elismeréseként *Depaula Flavio Silviónak*, a Szentszék Magyarországi Nagykövetsége korábbi titkárának; a keresztény és egyetemes emberi értékek képviselőjét, valamint a határokon átvélő keresztény kapcsolati háló megerősítését szolgáló munkája elismeréseként *Galgóczy Gábor* orvosnak, a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége társelnökének, az egykori Országos Munka- és Üzemegészségügyi Intézet nyugalmazott igazgató főorvosának; a magyarság határokon átvélő

összetartozásának, illetve a hitének megerősítése iránt elhivatott, több mint öt évtizedes, odaadó lelkipásztori szolgálata elismeréseként *Németh Lászlónak*, a Győri Egyházmegye nyugalmazott általános püspöki helynökének; a magyar orgonaművészet jó hírnevét erősítő, több évtizedes egyházzenei szolgálata és oktatói tevékenysége, valamint a Kárpát-medencében található orgonák felkutatása terén elért eredményei elismeréseként *Sirák Péter* orgonaművésznek, a diódsi Szent Anna Szeretetotthon intézményvezetőjének; az evangéliumi értékeket példaadó módon közvetítő, több évtizedes, sokoldalú szerzetesi és tanári szolgálata, valamint az embert önmaga megismerésén keresztül

a belső összhangra vezető mentálhigiénés segítségnyújtás megszervezése elismeréseként *Varga Imre Kapisztrán* ferences szerzetesnek, teológusnak, a Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium lelki igazgatóhelyettesének, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola főiskolai tanárának.

Áder János a Magyar Arany Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetést adományozta a hátrányos helyzetű emberek, illetve a katasztrófa-helyzetek károsultjainak támogatása érdekében végzett munkája, valamint közösségépítő szolgálata elismeréseként *Árvai Ferencnek*, az Egri Főegyházmegyei Karitászpont igazgatójának, a Siroki Római Katolikus Plébánia plébánosának, a Caritas Junior alapítójának; az esztergomi Főszékesegyházi Kincstár, valamint számos magyarországi és külföldi plébánia liturgikus kegytárgyainak szakszerű restaurálása során végzett munkája elismeréseként *Hunyadi László* ötvösnek, restaurátornak, a kármelita lelkiségen alapuló szolgálata, a kolostorba érkezők lelki felüdülését és élethelyzetének rendezését se-

gítő tevékenysége elismeréseként *Jeges Valéria Mirjam* szerzetesnőnek, a Sarutlan Kármelita Nővérek Mindenszentekről nevezett magyarorszáki kolostora alapító perjelnőjének; több mint hét évtizedes szerzetesi szolgálata során a fiatalok, a mélyszegénységben élők és a határon túli magyarok lelki gondozása, valamint a domonkos nővérek munkálkodásának rendszerváltoztatás utáni újrakezdése érdekében végzett munkája elismeréseként *Majeros Mária Ármella* domonkos nővérnek; a délföldi régióban élő szegény sorsú és hátrányos helyzetű emberek életkörülményeinek javítását szolgáló, közel három évtizedes, példaértékű munkája elismeréseként *Rigóné Kiss Évának*, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat dél-alföldi regionális ügyvezetőjének, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat kecskeméti csoportja alapítójának és vezetőjének; a veszprémi teológus- és hitoktatóképzés területén végzett magas színvonalú munkája, valamint kulturális szervezőtevékenysége elismeréseként *Trosits András* Miklósnak, a Veszprémi Érseki Hittudományi Főiskola főiskolai docensének; kimagasló felkészültséggel és igényességgel végzett, negyedszázados teológiai tanári munkája, a papnövendékek szellemi és lelki felkészítése terén végzett lelki-

meretes tevékenysége, hiteles és példamutató lelkipásztori szolgálata elismeréseként *Válczy Józsefnek*, az Esztergomi Hittudományi Főiskola teológiai tanárának, a Budafok-Felsővárosi Jézus Szíve Plébánia plébánosának.

Áder János köztársasági elnök a Magyar Ezüst Érdemkereszt polgári tagozata kitüntetést adományozta a szocializmus évtizedeiben tanúsított helytállása, valamint az idős és beteg emberek támogatása érdekében végzett odaadó szolgálata elismeréseként *Kontra Éva Sárának*, a Magyarok Nagyszövetsége első általános elöljárójának, az Időskorúak Árpád-házi Szent Erzsébet Szociális Otthona volt intézményvezetőjének; a magyar fiatalok és családok érdekében végzett szakmai, illetve közösségteremtő munkája elismeréseként *Török Péter* családorvosnak, a Magyar Schönstatti Családmozgalom vezetősége tagjának, a Regnum Marianum közösségben a Domus Mariae Helyiregnum alapítójának, Mány község korábbi alpolgármesterének.

Kásler Miklós, az emberi erőforrások minisztere és *Fekete Péter*, az Emberi Erőforrások Minisztériuma (Emmi) kultúráért felelős államtitkára nemzeti ünnepünk, március 15. alkalmából az idén elmaradt művészeti díjakat adta át

augusztus 18-án a Pesti Vigadóban.

Kiemelkedő színvonalú irodalmi – költői, írói, irodalomtörténeti – tevékenysége elismeréseként József Attila-díjat vehetett át mások mellett: *Thimár Attila* irodalomtörténész, a Kortárs folyóirat főszerkesztője, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar egyetemi docense.

Kiemelkedő újságírói tevékenysége elismeréseként Tánács Mihály-díjat kapott mások mellett *Pécsi Krisztina* újságíró, a Magyar Katolikus Rádió felelős szerkesztője.

Gulyás Gergely, a Miniszterelnökség vezető minisztere a Magyar Érdemrend középkeresztje kitüntetést adott át augusztus 18-án.

A keresztény kultúra és az európai identitás fennmaradása iránt elkötelezett tudományos pályája, valamint a társadalmi változások kutatásában elért, nemzetközileg is számontartott, kiemelkedő eredményei elismeréseként *Rezsőházy Rudolf* szociológusnak, történésznek, a Magyar Tudományos Akadémia külső tagjának, a Belga Királyi Akadémia tagjának, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem díszdoktorának, a Leuveni Katolikus Egyetem professzor emeritusának.

Rezsőházy Rudolf professzor időközben elhunyt. Halála előtt még örömmel értesült a részére adományozott kitüntetéséről. A kitüntetését családja képviselőjében felesége, *Meleg Csilla* vette át.

Forrás: Kormány.hu
Fotó: Bartos Gyula

Mindannyiunk keze kapaszkodjon egymásba

(Folytatás az 1. oldalról.)

Az esztergom-budapesti érsek hangsúlyozta: „Első szent királyunk sziklára építette országát és életét. Ez a szikla pedig maga Krisztus.” Jézus ma is itt jár velünk minden elfordulás, minden szétszórtság, érdektelenség és csüggedés ellenére is – fogalmazott a főpásztor. Majd hozzátette: ha lelkünket megöntözi a remény és az isteni kegyelem, akkor csodálatos dolgokra leszünk képesek, akkor áldás lehetünk a többi ember, de még a körülöttünk lévő természet számára is.

Köszöntője után Erdő Péter megáldotta az új kenyeret, amelyet két, népviseletbe öltözött fiatal lány vitt az oltárhoz.

A szentmise szónoka Kovács Gergely gyulafehérvári érsek volt. (Az Esztergomi Egyházmegyéhez hasonlóan az Erdélyi Egyházmegyét is Szent István alapította egykor. A *Szent II. János Pál* pápa nevéhez köthető reform óta az egyházmegye elnevezése Gyulafehérvári Római Katolikus Főegyházmegye.)

Megáldani, áldást adni csak azzal a belső lelki meggyőződéssel lehet, ha az áldó bizalmas, baráti párbeszédben áll Istennel.

Minden bizonnyal gyakran kulcsolta kezeit imára Szent István királyunk. Nem véletlenül került első helyre a fia-

(Ter 1,22a). Utána az emberpárral is ezt teszi: „Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: »Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet«” (Ter 1,28a).

Az Úr áldását elsősorban az közvetítheti, akit kiválaszt, és aki tőle küldetést kap, mint

homlokára keresztet rajzolnak a szülők. A kéz, mely áldást oszt.

„Ó, dicsőséges szent Jób-kéz (...) áldd meg országunkat, ős hazánkat s mindnyájunkat.”

Mire használjuk továbbá a kezünket a leginkább? Munkára, alkotásra. A munkás kéz. A teremtéskor Isten a munkát áldásnak szánta az ember számára. Fejlődést, boldogságot jelentett. A bűn következtében ma a munka fáradtsággal, arcunk verejtékével

keresse tőled – inti szent királyunk Imre herceget (vö. *Intelmek IX.*). Bárcsak dolgos, alkotó, értékteremtő nemzetnek bizonyulnánk, és méltó utódai lennénk országalapító szent királyunknak!

Imára kulcsolom kezeimet: istenszeretetem. Dolgozó kezeim: megélhetésem, előbbre jutásom. Mit tehetek még a kezemmel? Odanyújthatom, oda kell nyújtanom a másik embernek. A segítő kéz. Ez is Szent István-i intelem: „mert a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz” – írja *Intelmek* befejező, X. pontjában.

Napjainkban, a koronavírus-járvány idején, amikor mindenféle fizikai érintéstől, érintkezéstől tartunk, még inkább érezhetjük egy baráti kézfogás jelentőségét, a jóleső, a jóízű baráti kézfogást.

Ferenc Szentatyánk a szegények világnapjára írt és június 13-án közzétett üzenetében hangsúlyozza: a kéznýújtás egy jel, mely azonnal közelségre, szolidaritásra és szeretetre utal. Ezekben a hónapokban, amikor mintha az egész világot legyőzte volna a vírus, hány kinyújtott kezét láthattunk! – írja a pápa. És felsorolja a kinyújtott kezek fajtáit: a betegeiért aggódó orvosét, a túlórázva is a betegekre figyelő ápolóét, az orvossgot nyújtó gyógyszerészét, az áldást osztó papét, az

Isten szolgája Márton Áron erdélyi püspök így figyelmeztet: „A kezek, amelyek az elmúlt években egymásba fonódtak, ne eresszék el egymást! Aki szerencsésebb, ne hagyja az útfélen társát, akivel eddig együtt menetelt. Ne higgyétek, hogy most akkor boldogultok, ha mindenki külön fut a saját célja felé. Az egymásba kulcsolódott kezek szorítsák egymást.”

Krisztusban szeretett, ünneplő testvéreim! Kulcsoljuk ma mi is imára kezeinket. Mindennap dolgozzunk, cselekedjünk önmagunkért, egymásért, nemzetünkért. Tegyük hittel, és akkor áldás lesz belőle.

„Ó, dicsőséges szent Jób-kéz, (...) áldd meg országunkat, ős hazánkat s mindnyájunkat.”

*

A hagyományos Szent Jób-körmenetet a járvány miatti elővigyázatosságból ezúttal nem tartották meg a szentmise végén. Helyette a magyar nemzetért könyörgő liturgiát tartottak a főoltárra emelt Szent Jób jelenlétében. Ennek részeként Erdő Péter bíboros Szent István-litániát vezetett, majd több részlet hangzott fel Szent István *Intelmeiből*. Ezután a bíboros főpásztor vezetésével a jelenlévők megújították *Esterházy*

Kovács Gergely érsek beszédét teljes egészében közöljük:

„Ó, dicsőséges szent Jób-kéz, / Melyet magyar óhajta néz; / Drága kincse népünknek, / Nagy öröme szívünknek, / Ós hazánkat s mindnyájunkat.”

Krisztusban szeretett ünneplő testvéreim! Illő és méltó, hogy itt, Szent István királyunk kézereklyéjének közelében régi ünnepi énekünknek e szavaival kezdjem gondolataimat.

„Ó, dicsőséges szent Jób-kéz, (...) áldd meg országunkat, ős hazánkat s mindnyájunkat.”

A Szentírásban a jobb a tekintély, a hatalom és a tisztelt jelképe: a király Isten jobbán ül (Zsolt 110,1; Mt 26,64; Mk 16,19), az igazak Krisztus jobbán állnak (Mt 25,33). Jobbról áll az is, aki oltalmaz és segít (Zsolt 16,8; 110,5). Az ítéletkor Krisztus baljára kerülnek, akik elkárhoznak (Mt 25,33).

A jobb az áldó kéz, a bal a büntető kéz. Szent Istvánnak a jobb keze maradt meg. A Szent Jobbról méltán állíthatjuk, hogy áldó kéz, szoros és tág értelemben, szó szerint és szimbolikusan is.

Az Újszövetség azt tanítja, hogy Jézus maga az áldás.

hoz, Szent Imre herceghez írt *Intelmeiben* a hit megőrzéséről szóló tanítás. A hit, az Istennel való élő kapcsolat teszi képesé a kezet arra, hogy bármit tesz is, az áldás legyen, áldás-sá váljon.

Az áldó kéz. Az áldás szó mindjárt a Szentírás elején megjelenik, a Teremtés könyvében, az állatok megteremtése után: „Isten megáldotta őket, és így szólt: »Legyetek termékenyek, szaporodjatok«”

Mózes (MTörv 33), József (Józs 14,13; 22,6), Dávid (2Sám 6,18) vagy Salamon (1Kir 8,14.55). Később csak az Áron törzséből való papokat illette meg az áldásosztás; a zsinagógákban is csak pap mondhatta el az ároni áldást.

De nem csak Isten szolgálja, a felszentelt személyek adnak áldást. Számos családban ma is szokás, hogy este lefekvés-kor vagy reggel, amikor a házból kilépnek, a gyerekek

jár, de ma is az előrehaladás forrása. Imádkozz, hogy Isten a tétlenséget, a tunyaságot el-

utcán a hajléktalanokhoz siető önkéntesét, amint ellátják szolgálatukat. Ezek a kezek szálltak szembe a vírussal és a félelemmel, mondja Szentatyánk.

Krisztusban szeretett testvéreim! Embertársunknak odanyújtott kezünk számtalan lehetőséget kínál. Gondoljunk egy simogatásra. Egy bátorító vállveregetésre. Segítő kezünket különösen oda kell nyújtunk azoknak, akik a leginkább rászorulnak: a védtelen gyerekeknek, az erőtlén idősnek, a magatehetetlen betegnek, mindenkinek.

És milyen szép, amikor két kéz találkozik, egymásba fogódik, egymásba fonódik. A családban a férj és a feleség keze, majd a gyerekeiké. Szent István, *Boldog Gizella* és Szent Imre keresztény értékekre épülő családja ma is példa. De valamennyi kéz kapaszkodjon egymásba, az élet és a társadalom minden területén!

Pál nádornak a Szűzanya előtt tett egykori országfelajánlást.

Végül Erdő Péter a Szent Jób-ereklyével áldást adott a templomban lévőkre és mindazokra, akik a médián keresztül kapcsolódtak be az ünnepsébe. A bíboros előbb a főoltárnál adott áldást, majd a Szent Jób-ereklyével a kezében kilépett a bazilika főkapuján, és megáldotta az ott lévőköt is, illetve mindenkit, „akik szent királyunkat szeretik és tisztelik szerte a világban”.

Az ünnepi szentmisén a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola vegyes kara énekelt, *Sapszon Ferenc* vezényletével. Orgonán közreműködött a Szent István-bazilika orgonaművész kántora, *Virágh András Gábor*.

Agonás Szonja
Fotó:
Koszticsák Szilárd/MTI

A BIBLIA ÜZENETE

A megváltás útja

Mt 16,21–27

Krisztus mellett lenni nem emberi módon megálmodott sikertörténet. A mai evangéliumban Jézus a szenvedéséről beszél, és ettől megijednek az apostolok. Krisztus Urunk a szenvedés és a kereszt által dicsóította meg az Atyát, és ha igazán Jézus követői akarunk lenni, akkor ez a mi utunk is. „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.” Nincs könnyített, soft kereszténység, fájdalom- és keresztmentes Jézus-követés. Csodálni, ünnepelni Jézust és követni őt, vagyis a szenvedésben, sőt a kereszt alatt is szeretni nem ugyanazt jelenti. Hosszú az út, amíg eljutunk a lelkesedéstől az igaz Isten megismeréséig és hűséges szeretetéig.

Péter apostol útja tanulságos. Ő tanúja volt Jézus csodáinak, és látta, amint Mestere megigézi a tömeget. Péter eljátszik azzal a gondolattal, hogy Istenként ő kihagyná az életből a szenvedést, a halált, és valami emberi sikertörténetben látná Jézus útját. Sokszor a mi szemeink előtt is a sikeres Egyház víziója lebeg: hogy erősek vagyunk, és feddhetetlenek, pedig valójában nem így van. Amikor Jézus a szenvedéséről jövendől, Péter így reagál: „Távol legyen ez tőled, Uram. Ez nem történhet meg veled!” Egyrészt logikus a gondolkodás, mivel Péter egyből átlátja: ha Mesterének szenvednie kell, és megölik, akkor az ő sorsa is pontosan ez lesz. Másrészt van ebben a kifakadásban szerető féltés, de kínzó önféltés is: Mi lesz velem nélküled?

A tanítványok nem tudták elfogadni, amikor az isteni Mester nem mutatkozott erősnek, sőt szenvedésekről kezdett jövendőlni. Minél több időt töltöttek a tanítványok Jézussal, annál világosabban látták,

hogy Krisztus az erőből a gyengeségbe, az egészségből a sebzettségbe, a vízióból a valóságba lép át. Ha mi is igent mondunk Jézus követésére, akkor minket is végigvisz ezen az úton. Ez a keresztthordozás útja. Sokan lelkesen tekintenek a csodákat tevő Jézusra, és boldogan követik, egészen addig, amíg szóba nem kerül a kikerülhetetlen és az üdvösségünket jelentő kereszt.

„Távozz előlem!” – mondja Jézus Péternek, azaz: nincs alku. Egyetlen útja van a megváltásnak, ezt kell elfogadnunk, ehhez kell alakítanunk az életünket. A Mester nem lesz a játékszerünk.

Tudnunk kell: nem Isten a miénk, hanem mi vagyunk Istenéi. Csak akkor válunk igazán Istenhez tartozóvá, vagyis kereszténnyé, ha Krisztus mintájára felvállaljuk a magunk keresztjét (ami vágyaink, elvárásaink és emberarcú reményeink halálát is jelenti).

A valódi szeretethez hozzátartozik a szenvedés. Szeretve szenvedni, szenvedve szeretni. Az igazi szeretet ugyanis nem tud kevesebbet adni, mint önmagát. Isten új neve az emberért keresztre feszült véres és könnyes istenarc mögött: a Szeretet. Amikor a keresztre feszítő emberben megjelenik a történelem legsötétebb, legeltorzultabb arca, akkor lesz Isten arca a legragyogóbbá az ember számára.

Jézus a végsőig becsületes velünk szemben: senkinek sem ígér könnyű életet, hanem szinte túlzott realizmussal vázolja a tanítványi sors követelményeit. Ezt teszi ma is, és újra hív: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem.”

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

Élet az Egyházban

Minden szombaton énekeljük a liturgiánkban: „őrizd meg Egyházadat és népedet, Urunk, mint egyetlen irgalmas.” A pünkösöd utáni 13. vasárnap szentírasi olvasmányai-ban ez nem kérdés, hanem tanítás formájában áll előttünk. Urunk gondoskodik Egyházáról. Erről szól az evangéliumban a szőlőskert példázata (Mt 21,33–42). A gazda – Isten – mindent megtesz a termésért: jó körülményeket teremt, munkásokról, majd szüretelőkről gondoskodik, végül még egyetlen fiát sem kíméli. Az Egyház képe áll itt elénk. Szent Pál pedig az Egyházban való helyes munkálkodásról tanít az apostoli szakaszban (1Kor 16,13–23), amikor elbűsüzik korintusi híveitől. Most ezt próbáljuk meg kissé részletezni.

Először a hit *fontosságára* hívja fel a figyelmet: a hitben való kitartásra és a hit bátor megvallására (1Kor 16,13). Igen, az Egyháznak sziklaszilárd alapja a hit; nélküle nem létezne a krisztusi közösség. De arra a szegletköre alapozódik, amely maga Jézus Krisztus, és akit hiába vetettek el az építők, az evangélium szerint mégis „szegletkövé lett” (Mt 21,42). Az Egyháztól kapott, az Egyházban megélt, a benne és rajta kívül is megvalóított hitünk adja keresztény életünk alapját. S milyen nagy szükség van a „benne való kitartásra” és „bátor megvallására”! Ezt naponta érezhetjük, még akkor is, ha nálunk – hála Istennek – nincs véres keresztényüldözés. Ám van hátrányos megkülönböztetés. Jogos hát, hogy a reggeli istentiszteletben így éneklünk: „Egyházadnak kövén, Üdvözítőm, erősíts meg engem.”

Pál apostol azután a hitből fakadó *életre* hívja fel a figyelmet: „Minden dolgotokat intézzétek szeretettel” (1Kor 16,14). Ahol igazi közösség van, ott nem is lehet másmilyen élet, csakis olyan, ami a szeretetből fakad. Milyen szeretettel sorolja az apostol a korintusi közösség tagjait, akik elől járnak a szeretetben, és akik számára szintén szeretetet kér! Ma is üldözött Egyházunkban fontos feladatunk a szeretet megélése (nemcsak kifelé, hanem befelé is). Nem tehetünk máskepp, hiszen maga az Úr hagyta ránk örö-

AZ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

Az Eucharisztia ünneplése 97/2.

A próféták felsorolásakor nem feledkezhetünk meg a prófétaasszonyokról sem (héberül *nebillot*), akiknek sorát Mirjam, Mózes nővére nyitja meg, de ide soroljuk Deborah, valamint Huldát is. Az újszövetségi írárok közül Lukács evangéliuma említi Fánuel leányát, Annát (vö. Lk 2,36). Az újszövetségi írárok emellett Hénot és Bileámot is prófétának mondják, az utóbbit az áldás szavaieért (vö. Szám 23; 2Pét 2,16). Lukács felfogásában prófétai személy Zakariás és Erzsébet (vö. Lk 1,41.67–79). Az Újszövetség értelmezésében kiemelkedő személy Keresztelő Szent János: a próféták közül ő az egyetlen, „aki megmutatta az Üdvözítőt, a Bárányt” (Prefáció, Keresztelő Szent János születése). Az újszövetségi Szentírás és a korai keresztény iratok tanuskodnak az első keresztények életében fontos karizmáról, amely adományként egyrészt az öszövetségi próféta-ság folytatója, másrészt az öszövetségi próféciákat beteljesítve egyszerre többlet is: „Ekkor mindnyájan beteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek megadta nekik, hogy szóljanak (...) Tudjátok meg ezt s halljátok szavamat! Nem részek ezek, ahogy ti gondoltjátok, hiszen a napalnak még csak a harmadik órája van, hanem csak az történt, amit Joel próféta megmondott: És ez lesz az utolsó napokban – mondja az Úr –, kiárasztom Lelkemet minden emberre; akkor fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, ifjaitok látomásokat látnak, öregjeiteknek pedig álomlátásaik lesznek. Szolgáimra és szolgálóimra kiárasztom Lelkemet azokban a napokban, és pró-

fétálni fognak.” (ApCsel 2,4.14–18; vö. Jo 3,1–5; Szám 11,29)

A keresztény közösségek prófétái a közösségekben betöltött szolgálatként gyakorolták karizmájukat. Az egyházi tisztségek felsorolásakor az apostolok után következnek: „Ő tett egyeseket apostollá, másokat pedig prófétává, másokat evangélistává, ismét másokat pedig pásztorrá és tanítóvá, hogy alkalmassá tegye a szenteket a szolgálat végzésére Krisztus testének felépítése céljából, amíg mindnyájan eljutunk a hitnek és Isten Fia megismerésének egységére, és azzá a tökéletes emberré leszünk, aki megvalósította Krisztus teljességét.” (Ef 4,11–13) Megjegyezzük, hogy a *Te Deum laudamus* szövege éppen erre az idézetre építve említi az apostolok után a prófétákat, hiszen az Istent dicsérő közösség, az apostolok és próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Krisztus Jézus. Benne illeszkedik egybe az egész építmény, és szent templom-má növekszik az Úrban. Ti is benne épültök egybe Isten lakóhelyévé a Lélekben.” (Ef 2,20–22) Akár az újszövetségi iratokból, akár az ókeresztény kor írásaiól kitűnik, hogy a próféta-ság az egyházi közösséget gazdagító karizma, amelynek feladata felismerni a Lélek működését, illetve szóvá tenni, ha a Lélek működése elé az emberi gyarlóság akadályt gördít. Emellett nagyon igaz Szent Pál állítása: „Aki pedig prófétál, embereknek beszél, az ő épülésükre, buzdításukra és vigasztalásukra (...) az Egyházat építi.” (1Kor 14,3–4)

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Boldog Ghebre Mihály

Szeptember 1.

A XVII. századtól Abesszíniában (Etiópia történelmi neve) mintegy kétszáz évig elszigetelődött a monofizita kereszténység. *Mihály* kolostori iskolába járt, majd 1807-ben novícius lett. Teológiai doktorátust szerzett – minél többet tanult azonban, annál inkább kínozt a belső nyugtalanság és a teljes igazság megismerésének vágya. A hittan ugyanis a monofizita abesszin egyházban jórészt a Krisztus személyéről szóló vitákban merült ki, a szerzetesi élet pedig külsőséges valási gyakorlatokban merevedett meg. A szerzetesközösségek emlékezetében elevenen élt a szerzetesek kézikönyve, amely értékes kincs volt, de sehol sem volt már föllelhető. Mihály nem sajnálta a fáradságot, hogy megkeresse. 1815-től 1825-ig kolostorról kolostorra zarándokolt ennek érdekében, és végül az abesszin fővárosban, Gondarban rá is bukkant. Tizenegy évig a város tudományos központjában maradt, de minden kétélyére itt sem kapott választ. Elhatározta, hogy Jeruzsálembé zarándokol, mert azt remélte, hogy ott közelebb juthat Krisztus igazságához.

Amikor küldöttség utazott Kairóba, hogy a pátriárkától új abunát (érseket) kérjen, csatlakozott a csoporthoz, melyet egy olasz lazarista hit-hírdető, *De Jacobus Jusztin* apostoli prefektus vezetett. A pátriárka egy huszonkét éves szerzetest

kényszerített rá Abesszíniára abunaként, aki nemcsak tanulatlan, hanem erkölcstelen is volt. Mihály nagy terve, hogy az abesszin egyházat Krisztus igaz követésére vezesse, meghiúsult. Csálólógiai doktorátust szerzett – minél többet tanult azonban, annál inkább kínozt a belső nyugtalanság és a teljes igazság megismerésének vágya. A hittan ugyanis a monofizita abesszin egyházban jórészt a Krisztus személyéről szóló vitákban merült ki, a szerzetesi élet pedig külsőséges valási gyakorlatokban merevedett meg. A szerzetesközösségek emlékezetében elevenen élt a szerzetesek kézikönyve, amely értékes kincs volt, de sehol sem volt már föllelhető. Mihály nem sajnálta a fáradságot, hogy megkeresse. 1815-től 1825-ig kolostorról kolostorra zarándokolt ennek érdekében, és végül az abesszin fővárosban, Gondarban rá is bukkant. Tizenegy évig a város tudományos központjában maradt, de minden kétélyére itt sem kapott választ. Elhatározta, hogy Jeruzsálembé zarándokol, mert azt remélte, hogy ott közelebb juthat Krisztus igazságához.

Amikor küldöttség utazott Kairóba, hogy a pátriárkától új abunát (érseket) kérjen, csatlakozott a csoporthoz, melyet egy olasz lazarista hit-hírdető, *De Jacobus Jusztin* apostoli prefektus vezetett. A pátriárka egy huszonkét éves szerzetest

kényszerített rá Abesszíniára abunaként, aki nemcsak tanulatlan, hanem erkölcstelen is volt. Mihály nagy terve, hogy az abesszin egyházat Krisztus igaz követésére vezesse, meghiúsult. Csálólógiai doktorátust szerzett – minél többet tanult azonban, annál inkább kínozt a belső nyugtalanság és a teljes igazság megismerésének vágya. A hittan ugyanis a monofizita abesszin egyházban jórészt a Krisztus személyéről szóló vitákban merült ki, a szerzetesi élet pedig külsőséges valási gyakorlatokban merevedett meg. A szerzetesközösségek emlékezetében elevenen élt a szerzetesek kézikönyve, amely értékes kincs volt, de sehol sem volt már föllelhető. Mihály nem sajnálta a fáradságot, hogy megkeresse. 1815-től 1825-ig kolostorról kolostorra zarándokolt ennek érdekében, és végül az abesszin fővárosban, Gondarban rá is bukkant. Tizenegy évig a város tudományos központjában maradt, de minden kétélyére itt sem kapott választ. Elhatározta, hogy Jeruzsálembé zarándokol, mert azt remélte, hogy ott közelebb juthat Krisztus igazságához.

Amikor küldöttség utazott Kairóba, hogy a pátriárkától új abunát (érseket) kérjen, csatlakozott a csoporthoz, melyet egy olasz lazarista hit-hírdető, *De Jacobus Jusztin* apostoli prefektus vezetett. A pátriárka egy huszonkét éves szerzetest

kényszerített rá Abesszíniára abunaként, aki nemcsak tanulatlan, hanem erkölcstelen is volt. Mihály nagy terve, hogy az abesszin egyházat Krisztus igaz követésére vezesse, meghiúsult. Csálólógiai doktorátust szerzett – minél többet tanult azonban, annál inkább kínozt a belső nyugtalanság és a teljes igazság megismerésének vágya. A hittan ugyanis a monofizita abesszin egyházban jórészt a Krisztus személyéről szóló vitákban merült ki, a szerzetesi élet pedig külsőséges valási gyakorlatokban merevedett meg. A szerzetesközösségek emlékezetében elevenen élt a szerzetesek kézikönyve, amely értékes kincs volt, de sehol sem volt már föllelhető. Mihály nem sajnálta a fáradságot, hogy megkeresse. 1815-től 1825-ig kolostorról kolostorra zarándokolt ennek érdekében, és végül az abesszin fővárosban, Gondarban rá is bukkant. Tizenegy évig a város tudományos központjában maradt, de minden kétélyére itt sem kapott választ. Elhatározta, hogy Jeruzsálembé zarándokol, mert azt remélte, hogy ott közelebb juthat Krisztus igazságához.

L. K.

AUGUSZTUS 30., ÉV-KÖZI 22. VASÁRNAP (Rózsza, Leticia) – Jer 20,7–9 (*Az Úr szava gyalázatomra vált.*) – Róm 12,1–2 (*Adjátok testeteket élő áldozatul!*) – Mt 16,21–27 (*Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát!*) – **Zsolozsma:** II. zsol-tárhét – **Énekrend:** Ho 229 – ÉE 588, Ho 229 – ÉE 142, Ho 132 – ÉE 594, Ho 274 – ÉE 361.

AUGUSZTUS 31., HÉTFŐ (Erika, Arisztid, Bella) – 1Kor 2,1–5 – Lk 4,16–30. **SEPTEMBER 1., KEDD** (Artúr, Egyed, Tamara, Egon) – 1Kor 2,10b–16 – Lk 4,31–37.

SEPTEMBER 2., SZERDA (István, Ingrid, Renáta) – 1Kor 3,1–9 – Lk 4,38–44.

SEPTEMBER 3., CSÜTÖRTÖK – Nagy Szent Gergely pápa és egyháztanító emléknapja (Hilda) – 1Kor 3,18–23 – Lk 5,1–11.

SEPTEMBER 4., PÉNTEK – *Palermói Szent Rozália szűz emléknapja*

(Róza, Ida) – 1Kor 4,1–5 – Lk 5,33–39.

SEPTEMBER 5., SZOMBAT – *Kalkuttai Szent Teréz szűz emléknapja* (Viktor, Lőrinc, Ofélia) – 1Kor 4,6b–15 – Lk 6,1–5.

SEPTEMBER 6., ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP (Zakariás, Beáta, Zakaria) – Ez 33,7–10 (*Ha nem teszel semmit, hogy az istentelent visszatérítsd úttjáról, vért tőled kérem számon.*) – Róm 13,8–10 (*A törvény teljessége a szeretet.*) – Mt 18,15–20 (*Ha hallgat rád, megnyerted testvéredet.*) – **Zsolozsma:** III. zsol-tárhét – **Énekrend:** Ho 232 – ÉE 590, Ho 232 – ÉE 146, Ho 131 – ÉE 595, Ho 152 – ÉE 189.

A hét liturgiája

A év

Az evangelizáló zene közösséget teremt

Megjelent a DÚR második kiadása

(Folytatás az 1. oldalról.)

Rengeteg kapcsolatunk van, közülük sok felszínes, értelmetlen. Szép számban akadnak azonban értékes kapcsolataink is. Ilyen például, amikor figyelmesen meghallgatunk valakit, aki erre kér bennünket. Az említett evangéliumi történetben Jézus az apostolok kíséretében vissza-

eljövünk a templomba. Nagyon szomorú, ha valaki csak megszokásból jön a misére, az ilyen embert talán ki is kellene küldeni. Hiszen azért vagyunk itt, hogy megszólítsuk az Urat. A szentmise elején végiggondolom, mi az, amit fontosnak tartok az Úr elé tárni, miben kérem a segítségét. Ami a szívem mélyén van, és senkinek nem merném el-

térőben van Tírusz és Szidón vidékére. Egy, az út szélén álló kánaáni asszony pedig utánakiabál, odamegy hozzá, leborul előtte, és mély hittel a segítségét kéri. Párbeszédbe kezd Jézussal, és megkapja, amiért imádkozik.

A plébános emlékeztetett arra, hogy mindnyájan imádkozunk valamiért, van a szívünkben egy szándék, amiért

mondani, azt az Úr Jézusnak elmondhatom. Ahogyan a pogány asszony tette: „Könyörülj, segíts rajtam!” És Jézus meghallja a kéréseinket – mondta Kálmán Antal.

A plébános említést tett arról is, hogy vannak súlytalan és nagyon fontos szavak. Az előbbiekre példaként felidézte, hogy egy barátja másfél évvel ezelőtt találkozni, beszélni

szeretett volna vele, de azóta sem történt semmi...

Sokan úgy fogalmazzák meg az imádságot, mintha egy bevásárlólistát állítanának össze – fogalmazott a szónok. *Kalkuttai Teréz* anyának az volt a szokása, hogy ha valamiről úgy érezte, ez Isten akarata, akkor azonnal megtette. Ha pedig szüksége volt Isten segítségére, nagy bizalommal imádkozott hozzá, remélve, hogy az Úr megadja neki, amit kér. Amikor imádkozunk, jó, ha a szavainknak súlya van. Fontos, hogy ne csak a kéréseinket soroljuk el Istennek, hanem mi magunk is igyekezzünk mindent megtenni, amit kell.

Figyelemre méltó a kánaáni asszony és lánya történetében a közbenjárás is: az, hogy nem a beteg lány, hanem az édesanyja kéri Jézustól, hogy segít-

sen. Jézus pedig meghallgatja a kérését, és meggyógyítja a lányt. A plébános a másokért végzett imádsággal kapcsolatban a következőket mondta: Sokszor imádkozunk a másikért. Előfordul, hogy egyénileg belefáradunk az imádságba, de ha közösségben imádkozunk, könnyebb kitartanunk. Velünk imádkoznak a templom falán ábrázolt szentek, ők az örökkévalóságban, mi itt, a földön. Ők is itt vannak a szentmisén. Bátran kérhetjük a segítségüket: elsőként védőszentünkét, Szent Margitét, de az összes többi szentét is. Közbenjárniértünk, segítenek nekünk. Amikor eljövünk a templomba, a szívünkben hozzuk magunkkal a kéréseinket, és fordulunk az Úrhoz, hogy hallgasson meg minket, és adja meg mindazt, amire szükségünk van.

A szentmise végén *Soltész Miklós*, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára mondott beszédet. Szólt ar-

cében is terjeszteni fogják – mondta az államtitkár.

Az ünnepi szentmise végén Kálmán Antal a jelenlévők figyelmébe ajánlotta a *Mise tör-*

ról, hogy a kormány 3,5 millió forinttal támogatta a katolikus gitáros kottagyűjtemény második kiadását. A kabinet örömmel segíti az ehhez hasonló közösség- és értékrempítő kezdeményezéseket. Az evangelizáló zenét játszó fiatalok a szolgálatukkal értéketermelő és értékőrző közösséget hoznak létre. Az első kiadás iránt hatalmas volt az érdeklődés, hetek alatt elfogyott a könyv. A mostani, második kiadás négyezer példányban jelent meg, és nemcsak Budapesten, hanem vidéken és szerte a Kárpát-med-

tént! című kiadványt, amely a tavaly novemberi Angyalföldi Eucharisztikus Kongresszuson elhangzott prédikációkat, előadásokat tartalmazza. A kötet az *Új Ember Kiadványok* sorozatban jelent meg. A plébános megajándékozta a kiadvány egy példányával lapunk fotósát, *Merényi Zitát*, aki a kongresszus eseményeit fényképezte. A szertartáson *Andrejszki Toma* és *Ozvald Zsuzska* együttese végezte a zenei szolgálatot.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

Az érzékenység csodálatos eszköz

Papszentelés Pannonhalmán

Nagyboldogasszony ünnepén, augusztus 15-én Várszegi Asztrik püspök, emeritus főapát pappá szentelte Koczka Géza Dávid OSB testvért a pannonhalmi Szent Márton-bazilikában.

Ünnepi prédikációjában Várszegi Asztrik ajándékként beszélt a szentelendő érzékenységről. Hozzá intézett szavaiban kérte, úgy éljen és szolgáljon, hogy nem felejt: Jézus Krisztusban Istennek az emberek iránti érzékenysége, jósága és szeretete lett emberre.

A liturgia elején *Hortobágyi Cirill* főapát köszöntötte az egybegyűlteket. Mint mondta, „mindannyiunk életében ott van az Úristen hívó szava, és a hívása ígéret. A hitből fakadó keresztény élet, a beteljesedő élet ígérete, boldogságunk garanciája.” A papszentelést a főapát „a hitből fakadó keresztény életet” megerősítő alkalomnak nevezte.

A szertartást – ahogyan 1989 óta mindig – ezúttal is Asztrik püspök vezette. Dávid testvért az evangélium felolvasása után választották ki a papi szolgálatra, majd a püspök homíliája következett. Várszegi Asztrik azokról a tulajdonságokról beszélt, amelyekért a szentelendő hálás lehet Istennek. Az érzékenységet emelte ki ezek közül, amely akár csapás is lehet, ha elégedetlenkedésre, nyugtalanságra használjuk, ám csodálatos ajándék, ha tudatosan vállaljuk, és arra törekszünk, hogy általa közelebb kerüljünk Istenhez, és egyre jobban megismerjük, befogadjuk őt.

A mai világban ugyanis „nincsenek eszközeink” – fogalmazott a püspök. „Csak egyvalamink van: hitünk Istenben és Jézus Krisztusban.” Hitünkkel, érzékenységünkkel befogadhatjuk Isten erejét, azt az egyetlen erőt, ami segít, hogy megkapaszkodjunk az életben, hogy állva tudjunk maradni, és képesek legyünk

megtartani magunk mellett azokat is, akiket szolgálunk.

Dávid testvér a homília után tett ígéretet, majd Asztrik püspök, valamint a jelen lévő világi és szerzetes papok kézrátétele után elhangzott a felszentelőima. Koczka Géza Dávid ezután miseruhába öltözött, tenyerét krizmával kente meg Asztrik atya, és átadta neki a szent kelyheket, amelyek a nép adományait testesítik meg. Dávid atya ezután békecsókot váltott előbb a szentelő püspökkel, majd a pa-

pokkal, és az Eucharisztia hátralévő részében immár maga is felszentelt papként vett részt.

A papszentelésen Dávid atya rokonai és barátai mellett részt vett *Pápai Lajos* emeritus megyéspüspök, az oblátusközösség tagjai, jezsuita, ferences és piarista testvérek. A Magyar Bencés Kongregáció valamennyi házából érkeztek az eseményre atyák, testvérek és nővérek. Az ünnepi szertartáson jelen voltak a Brenner János és a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola előljárói, tanárai és hallgatói, a budapesti Központi Szeminárium rektora, pap testvérek és a Pannonhalmi Főapátság munkatársai, diákjai.

Forrás: Pannonhalmi Főapátság
Fotó: Hajdú D. András

Megáldották a megújult nagyvázsonyi Szent István-templomot

Udvardy György érsek búcsúi szentmisét mutatott be augusztus 19-én Nagyvázsonyban, a Szent István-templomban. A liturgia keretében megáldotta a megújult templombelsőt és az új kenyereket. A szertartáson Gere Dávid Márk plébános, Pintér Tamás Piusz és Tál Zoltán keszthelyi plébános koncelebrált.

Gere Dávid Márk plébános köszöntője után a főpásztor megáldotta a nemrégiben megújult oltárokat és a szószéket.

Szentbeszédében Udvardy György hangsúlyozta: Jézus tanítása élettel ajándékoz meg bennünket. Ha mellette döntünk, akkor a jó szeretnénk életünk minden területén: az iskolában, a munkában, a közösségi életben. Ahogyan az evangéliumban is elhangzott, aki sziklára épít, az jó döntést hoz. A kérdés pedig az, mi a szikla, a bizonyosság, mi jelenti számunkra a stabilitást.

A választ kereső hívők *Szent István* példájára tekinthetnek, aki hitével sziklára építette az életet és népét is. Világos döntést hozott Krisztus mellett. Látjuk megtérését, Krisztus-ismeretét és azt, hogy népe vezetését szolgálatnak tekintette. Ünnepén ezer évre tekinthetünk vissza. Nem pusztán jó példát, jó embert tisztelünk benne, hanem egy olyan szentet, aki a mindennapi életben is kitartott Krisztus mellett, miközben e világi körülmények között élt. Törvényei pedig kiállták az évszázadok próbáját.

Napjainkban fontos a közösség tudatos építése, céljaink megvalósítása. Fontos, hogy érzékenyek legyünk a jóra, és készek a küzdelemre, mert a jó nem magától jön létre. Terem-

tőivé kell válnunk. Szent István példája segíthet a Krisztus melletti elköteleződésben, mert Krisztusra építve biztos, hogy az élet útján járunk – zárta beszédét a főpásztor.

A szentmise után Udvardy György megáldotta az új kenyeret, majd a település ünnepe következett, ahol többek között *Soltész Miklós* egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár is szólt a megjelentekhez.

Az elmúlt időszakban a mintegy háromszáz éves oltárokat és a szószéket újíttatták fel

a templomban, de ahogyan az ünnepen is elhangzott, a munkálatok folytatódnak.

A román kori nagyvázsonyi Szent István-templomot *Kinizsi Pál* 1481-ben gótikus stílusban átépíttette. Az épület tornya és berendezése barokk stílusú. Jelenleg évente csak egyszer miséznek itt, a búcsú alkalmával, de a tervek szerint a jövőben gyakrabban ünneplik majd a legszentebb áldozatot a megújuló templomban.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

Megjelent a görögkatolikus énekeskönyv újrányomott kiadása

A Görögkatolikus Metropólia gondozásában megjelent a Dicsérjétek az Urat! görögkatolikus szertartású énekeskönyv újrányomott kiadása.

Az imaszövegeket bibliapapírra nyomtatták, így az előző kiadásokhoz képest vékonyabb kivitelű az énekeskönyv. A kemény fedeles kötet bordó, kék, zöld és fekete színekben is elérhető.

A *Dicsérjétek az Urat!* legújabb kiadása a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) előkészületének jegyében készült.

Megvásárolható a görögkatolikus könyvesboltokban: Máriapócs, Budapesten, Debrecenben, Miskolcon és Nyíregyházán egyaránt.

Forrás és fotó:
Hajdúdorogi Főegyházmegye

Elhunyt Moldván Tibor görögkatolikus pap

A Miskolci Egyházmegye tudatja, hogy Moldván Tibor görögkatolikus áldozópap méltósággal viselt betegség után, 2020. augusztus 13-án, életének 44., áldozópapságának 17. évében visszaadta lelkét Teremtőjének.

Moldván Tibor 1976-ban született Kemeccsén. Keresztes Szilárd püspök szentelte áldozópappá Máriapócs, 2003-ban. Ettől az évtől 2009-ig Abodon volt helyettes lelkész, majd Szikszón szolgált parókusként.

Pacsai János, encsi parókus, kerületi esperes így búcsúzik paptársától:

Sokan szívesen megosztanánk másokkal a Tibor atyával való találkozásaink történetét, melyeknek van egy közös nevezője, mégpedig az az öröm, amellyel az emberekhez fordult. „Nem mintha uralkodni akarnánk rajtuk hiteteken keresztül, nem, inkább örömtöbben szeretnénk közreműködni” (2Kor 1,24).

(...)
A legegyszerűbb dolgokat mondta az embereknek, amiket talán sok más pap is mon-

dott nekik. De itt Krisztus maga mondta ezeket a szavakat, abban a pillanatban mondta, amely a lélek számára a legalkalmasabb volt. Ő mondta ki és kísért belső kegyelmével... És a lélek legbelül megrendült, megújult, és csodálkozva kiáltotta: „Ez a pap mindent megértett, mert mindig örömet jelent a vele való találkozás!” Ha kérdezték volna tőle: „Mit is értettél meg?”, ő akkor is csak egyszerűen mosolygott volna. Nem hiszem, hogy sok látomása, sugallata lett volna a lelkekre vonatkozóan, de mindig Krisztussal egyesülten élt és Krisztus szólt általa.

A szent liturgia vacsorája összekapcsol bennünket a nagy mennyei bankettel, ami Isten trónja körül zajlik. Az isteni szent liturgia túlmutat a téren és az időn, egyesítve a hívek imádságát Isten országának szentjeivel, az égi angyalokkal. Most már te is ott dicsőítéd az Istent, ahol az ember örök helye van, vigyázol a családjára és Isten népére.

A legszebb könnyecseppünkkel búcsúzunk tőled, melyben ott rejtőzik Isten mosolya. Köszönünk mindent! Nyugodj békében!

Forrás és fotó: Miskolci Egyházmegye

Mibe kapaszkodjunk, amikor a vízen járunk?

Járvány munka- és tanévkezdés idején

Nyár van, és meleg, ahogy ilyenkor lenni szokott. Pihenünk, ahogy lehet. Közeledik az ősz és vele az iskolaév, ahogy eddig mindig. Am ha erről bárhol szó esik, előre megjósolható a folytatás: „De mi lesz? Hogyan indul majd a tanév? Ki tudja? Jaj, ez a bizonytalanság!” És csak panaszkodunk. Pedig tudjuk: elkezdődik, ahogy máskor is. „Jó, jó, de hogyan folytatódik? Mi lesz, ha megint? Mi lesz, ha mégis? És ha mégsem?”

„A világ ki van fordulva régi jó sarkaiból, ki is jutott a fülünknek a nagy csikorgásból” – olvasom egy megsárgult emlékkönyvben. Ezt csikorgást halljuk úton-útfélen: „Ez borzasztó! Nem hiszem el! Maszkban? Másfél méterre? Kezet mosunk? Jaj, hallottad? És mi lesz, ha...?”

Miért tavaly tudtad, mi lesz? És ha igen, akkor tényleg úgy volt? Szeretjük a bizonyosságot, pedig tapasztalhattuk már, hogy semmi nem biztos, csak a változás. Ami él, az változik.

Mintha fordítva élnénk – sóhajt fel *Pilinszky*. Azt akarjuk látni, hogy a világ kézben tartható, kiszámítható. Pedig sohasem volt az, legfeljebb csak ideig-óráig tűnt úgy, mintha ilyen lenne. Fordítva van! „A valóság a lélek, az illúzió a világ. Rettenetes, hogy mi fordítva élünk. Ténynek vesszük a világot, mivel merev, bizonyosabb és »tényszerűbb«. Holott csak formája a rugalmas léleknek, mint pohár víznek a pohár.” Tehát a világ, amire panaszkodunk, csupán formája a léleknek. Keressük meg benne a rugalmas lelket. Persze nem árt ébernek maradnunk, mert nem minden változás jelent egyúttal növekedést is, és nem minden mozgás tart előrefelé, sőt, nem is mindegyik vezet el a célunkhoz. Ez az igazi kihívás! A lelkek megkülönböztetése.

Kissé el kell távolodnunk a történelem zajától ahhoz, hogy rálássunk az egészre, és felismerjük, mit kell elengednünk, minek kell ellenállnunk, mivel kell megküzdenünk, és mit kell megőriznünk minden vihar idején. Most még ennek a mérlegelésnek az idejét éljük. Nem indult el a verki, még vehetünk egy nagy levegőt, és tájékozódhatunk. Tervez-

hetünk. Úgy, mintha minden rajtunk állna, azután pedig bízunk a fővállalkozóban, úgy, mintha semmi sem rajtunk állna.

Az ember egyik legnagyobb ajándéka a változáshoz való alkalmazkodás lehetősége. Tudunk dönteni, és dönthetünk is. Mert a körülmény csak a pohár, ami a rugalmas lelket körülveszi. A tényeket nem mindig tudjuk befolyásolni, de a hozzáállásunkat megválaszthatjuk. Biológiai törvényszerűség ez, amit *Darwin* így foglalt össze: „Nem a legerősebb marad életben, nem is a legokosabb, hanem az, aki a legfogékonyabb a változásokra.” „Az élet olyan, mint a biciklizés. Ha meg akarod tartani az egyensúlyt, mozgásban kell maradnod” – toldja meg ezt *Einstein*. A lelki békénk a megváltozott hozzáállásunkból származik majd, nem pedig a megváltozott körülményeinkből. Így lesznek a viharok, a problémák az életünk becsomagolt ajándékaivá, kisebb-nagyobb prófétáivá, hovatovább áldásá. Azt hiszem, sokan tudnának bölcs gondolatokat idézni erre a helyzetre. Jótanácsként másoknak, ahogyan ez gyakran előfordul... „Az istenszeretőknek minden a javukra válik.” „Ne félj, csak higgy!” „Neveden szólítalak: az enyém vagy!” Rajta! Próbáljuk ki! Kezdjük magunkon! Mintha nekünk szólna ebben a bizonytalanságban Jézus hívása: Gyere! Akár a vízen is! Bátorság! Látod, itt vagyok!

Mit kell elengednünk?

Például azt, hogy arra várunk, minden maradjon úgy, mint régen. Gondoljuk meg, mennyit jajgattunk abban a bizonyos régenben: „Tart-hatatlan ez a rohanás, ez a féktelen

nyüzsgés! Olyanok vagyunk, mint egy dühös méhkas. Mindenki morog, ideges és hajszolt.”

Úgy látszik, kénytelenek leszünk elengedni ezt, de ne sajnáljuk. Ne zuhanjunk vissza a mókuserék könyörtelen forgásába. Válogassuk meg a programokat, gyermekeink különóráit, a saját vállalásainkat, és lassítsunk. A karantén idején talán már rájöttünk, mire való a csend, az egymásra szánt üres idő, az imádság, a játék, a természet.

„Az örültség nem más, mint ugyanazt tenni újra és újra, és várni, hogy az eredmény más legyen” – figyelmeztet *Einstein*. Engedjük el tehát azt, ami volt, és forduljunk a jelenünk felé.

Minek kell ellenállnunk?

A riogatásoknak és annak a belső késztetésünknek, hogy mindenáron fontos a teljesítmény. Ne feledjük, hogy épp a közelmúltban próbáltuk elengedni azt, ami jellemző volt ránk: a teljesítménykényszerünket, a mindenkinek megfelelni akarást. Határozottan álljunk ellen a folytonos pánikkeltésnek is, például annak, amikor egy szokásos nyári

zivatarról is úgy adnak hírt, hogy hamarosan „özönvízszerűen csap le ránk a jég”. Elég, ha csak egyszer hallgatjuk meg a híreket, és ezek lehetőleg megbízható forrásból származzanak. Ne olvasgassunk találgatásokat arról, hogy feltételezhetően milyen borzalmas, mennyire katasztrofális lesz, ami vár ránk.

Ne felejtsük el, hogy Isten kezében vagyunk. Ha valamikor, most valóságos kapaszkodó lehet ez számunkra. Törődjünk azzal, amire

szolni, amit elveszítünk, de el kell tudni fogadni a veszteséget. Csak akkor kezdődik a feltámadás. Ismerjük ezeket a bölcsességeket is: az elhaló búzaszemről szóló tanítást, a „nagy péntek nélkül nincs húsvét”, „a kereszt főlelem” kifejezéseket. Itt az alkalom, hogy a nehézségeket elegánsan elfogadjuk, és apró lépésként megküzdjünk az éppen aktuális helyzettel. A jelenben maradni: nagy erő kell ehhez. Nem könnyű elérni, hogy mindig csak egy dologra koncentráljunk. A levélre, amit éppen írok, a levegre, amit főzök, az emberre, akivel néhány szót váltok, a Szűzanyára, akihez röviden fohászokodom.

Mit kell megőriznünk?

A kapcsolatokat. Úgy, ahogyan Péter, amikor a vízen járt. Legalább a szemkontaktust és a karnyújtásnyi távolságot tart-suk meg. Egymással és az ég-ekkel.

Biztosan megvalósítható, hogy időnként találkozunk a számunkra legfontosabb emberekkel. Ha egészségesek vagyunk, tegyük meg a szükséges óvintézkedéseket, és keressük meg egymást. Ha nem járhatnánk iskolába a gyermekeink, akkor néhány barátból, osztálytársból alakítsunk kis tanulócsoporthot. Ne higgyük el, hogy egyedül is jól boldogulunk. És őrizzük a kapcsolatot azzal, aki a viharos tengeren is karnyújtásnyira van tőlünk. Keres-sük a tekintetét, hívjuk segítségül együtt és egyedül is, ha úgy érezzük, hogy elsodor bennünket az ár. Bízunk benne. „Amikor beszállt a bárkába, a szél nyomban elült.” (Mt 14,32) A világ csak „formája a rugalmas léleknek, mint a pohár víznek a pohár.” „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el” (Ézs 43,2).

Uzsalyné Pécsi Rita
Fotó: Lambert Attila

Mivel kell megküzdenünk?

Először bizonyára saját magunkkal. És azzal, hogy az elengedéssel veszteség is jár. Szabad meggyá-

A Belarusz Katolikus Egyház párbeszédre szólít

Utcai tüntetések és összecsapások törtek ki azt követően, hogy az augusztus 9-ei elnökválasztáson Belaruszban (Fehéroroszország, Belorusszia) ismét győzelmet aratott Aljakszandr Lukasenka (Alekszandr Lukasenko), a korábbi elnök. A zavargások során sokakat letartóztattak, egy ember pedig életét veszítette. Az ENSZ és az Európai Unió békét és szabadságot sürget, a Belarusz Katolikus Egyház csatlakozik az ország érdekében tett felhívásokhoz.

Augusztus 11-én éjjel újabb összecsapásokra került sor a könnygázzal és gumibottal felszerelt rendőrségi erők és a tüntetők között

Minszkben és egész Fehéroroszországban, ahol általános sztrájkot hirdettek. Az eddigi becslések szerint az augusztus 9-ei elnökválasztás eredményének kihirdetése után kitört tüntetéseknek több tucat sebesültje és egy halálos áldozata van, és több ezer embert letartóztattak. Aljakszandr Lukasenka, aki már 1994 óta van hivatalában, a szavazatok 80 százalékával aratott győzelmet. A választás eredményét a helyi hatóságok már elismerték, az ellenzék számára azonban ez az eredmény „provokáció”, szerintük mindennek „köze sincs a valósághoz”. A tüntetések kitörésekor – eddig nem tisztázott körülmények között – biztonsági okokból Litvániába menekítették reformpárti elnökjelöltjüket, *Szvjatlana Cihanouszkáját*.

A Belarusz Katolikus Egyház nyugalomra és párbeszédre hív mindenkit: „Aggódunk már a választásokat megelőző időszakról fogva. Nem tudjuk, mi történhet még. Azért imádkozunk, hogy csillapodjon a harag és a lázongás, és hogy a szembenálló felek találjanak békés megoldást” – ezeket a szívből jövő gondolatokat fogalmazta meg a SIR katolikus hírügynökség kérdésére *Tadeusz Kondrusiewicz* minszkmohiljevi érsek, a belarusz püspöki konferencia elnöke. Továbbá arra kérte az európai egyházakat: imádkozzanak, „hogy az ország visszatérjen a béke és a párbeszéd útjára”.

„Tíz nappal ezelőtt, még a választások előtt – folytatta az érsek –, felhívást intéztem a

belarusz néphez. Arra kértem az embereket, hogy helyesen és őszintén szavazzanak. A katolikus választókat is arra buzdítottam, hogy alaposan ismerjék meg a jelöltek programját. A mostani választásokon teljesen új és alig ismert jelöltek is indultak. Ezért kértem, hogy vizsgálják meg a programjukat, legfőképpen azokat a pontokat, amelyek a családot, a házasság felbonthatatlanságát, az élet értékét és védelmét, valamint a társadalmi és igazságügyi problémákat érintik.”

Nemzetközi szinterről is reagáltak az eseményekre. „A megtorlásnak véget kell vetni” – írta a Twitteren *Josep Borrell*, az Európai Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. „Az erőszak alkalmazása a tüntetők ellen nem

fogadható el válaszként. Meg kell őrizni a szólásszabadságot, a gyülekezési jogot és az alapvető emberi jogokat” – hangsúlyozta szintén a közösségi médián keresztül *Charles Michel*, az Európai Tanács elnöke. Lengyelország is felajánlotta, hogy békítő szándékkal közvetít a belarusz ellenzék és Lukasenka elnök között: „Még mindig van esély a párbeszédre” – mondta a lengyel külügyminiszter, *Jacek Czaputowicz*, miután Rigában találkozott észt, finn és lett kollégáival.

Az augusztus 9-ei szavazás érvényességét illetően kételyeinek adott hangot Franciaország, Németország és az Amerikai Egyesült Államok is, ám az újonnan megválasztott Lukasenkát ez nem készítette meghátrálásra: „Nem engedem – mondta –, hogy országunkat szétszaggassák.”

**Forrás: Vatican News, SIR
Fordította: Balláné Sárközi Jáhél
Fotó: Shchyhlinskaya Aliaksandra/CCEE**

Megáldották a prágai Mária-oszlopot

Nagyboldogasszony napján, augusztus 15-én különleges alkalomra gyűltek össze a csehországi katolikusok: Dominik Duka bíboros, Csehország prímása a prágai Óváros téren ünnepélyes keretek között megáldotta a 102 év után, idén június 4-én visszaállított Mária-oszlopot.

A tér megtelt érdeklődőkkel és zárando-kokkal, akik az ország különböző pontjairól népviseletbe öltözve érkeztek a cseh fővárosba, és énekekkel, imádsággal várták a liturgia kezdetét.

Az ünnepi szentmisét a Týn-templomban tartották, ahova a járványügyi helyzetre való tekintettel csak meghívóval lehetett belépni. A többi hívó a téren felállított kivetítőkön követhette a liturgiát.

A szertartáson *Charles Daniel Balvo* csehországi apostoli nuncius; *Ján Vokál*, Hradec Králové püspöke; *Vlastimil Kročil*, České Budějovice püspöke; *Daniel Janáček*, a strachovi premontrai kolostor apátja; illetve az ország különböző részeiről érkező papok, köztük *Balga Zoltán*, a Prágai Magyar Katolikus Plébánia plébánosa koncelebrált.

A szentmise bevezetőjében Duka bíboros emlékeztetett a prágai Mária-oszlop viszontagságos útjára, és örömet fejezte ki, hogy az 1918. november 3-án ledöntött oszlop helyén 102 év után végre felállíthatták az eredeti alkotás másolatát. A bíboros hálát adott a bőkezű kegyelemért, amely nélkül ez a nap nem érkezhett volna el: „Hiszen, ha nincs az isteni gondviselés, bármely emberi erőfeszítés hiábavaló lett volna” – mondta. A sokak által gyűlölt oszlop és katolikus uralom jelképének tartott eredeti oszlopot Csehszlovákia megalakulása (1918. október 28.) után néhány nappal a feldühödött tömeg döntötte le. Visszaállításáról a 90-es évek közepétől éles társadalmi vita folyt. A bíboros a szentmise bevezetőjében a kritikákra adott válaszul leszögezte: Ez az oszlop nem annak a győzelemnek a szimbóluma volt, amit a katolikus Habsburgok a fehérhegyi csatában a protestáns cseh rendek fölött arattak. A prágai emberek a hálájuk kifejezéséként emelték azért, hogy a város a harmincéves háború végén győzött a svéd túlerővel szemben, és

megmenekült a pusztulástól. „Ezzel az oszloppal adtak hálát a békért, melyet mi, mai emberek olyan nehezen értékünk és értünk meg” – mondta a bíboros.

A mise liturgiáját cseh és latin nyelvű énekek kísérték. A perselyezéskor összegyűlt adományokat a közelmúltban Bejrútban történt robbanás áldozatainak megsegítésére ajánlották fel.

A szentmise keretében Duka bíboros főegyházmegyei kitüntetésekkel adta át a Mária-oszlop visszaállításán dolgozóknak. A prágai önkormányzat egyes tagjai, valamint a kivitelezést végző cég vezetői mellett elismerést vehetett át az eredeti alkotás másolatán huszonhárom évig dolgozó, valamint az adományok gyűjtését és a jogi engedélyek beszerzését koordináló *Petr Váňa* szobrászművész.

A szentmise után a templomban ünneplők csatlakoztak a téren lévőkhöz, és megkezdődött a Mária-oszlop megáldásának liturgiája, melyet Dominik Duka bíboros végzett. A szertartás keretében elhelyezték az oszlop alapzatában azt a XV. századi hiteles ikonmásolatot is, amely a Boldogságos Szűz Máriát ábrázolja a kisdéd Jézussal.

A szobor visszaállításáért harminc évvel ezelőtt alapított társaság képviselője köszönetet mondott

azoknak, akiknek anyagi hozzájárulása nélkül nem készülhetett volna el az alkotás. Az oszlop másolata ugyanis kizárólag közadakozásból és sokak önzetlenül vállalt munkájából valósult meg.

Köszönőbeszédet mondott az alkotó, *Petr Váňa* is, aki örömet fejezte ki, hogy elérkezett a nap, amikor újra hívők sokaságának jelenthet iránymutatást ez az oszlop. Felszólaltak Prága város önkormányzatának tagjai is, akik az eljövendő generációknak ajánlották fel az alkotást.

Az ünnepségen részt vettek a Prágai Magyar Katolikus Plébánia hívei, köztük a rózsafüzér-társulat több tagja. Hálaadásként egy koszorút helyeztek el a talapzaton, „Deo gratias! Maria Patrona Hungariae, ora pro nobis!” felirattal.

**Veres Gergő/
Prágai Magyar Katolikus Plébánia
Fotó: Prágai Magyar Katolikus Plébánia**

Szent István-díjat kapott Müller Cecília

Székesfehérvár legrangosabb civil elismerését, a Szent István-díjat vehette át augusztus 18-án Müller Cecília országos tisztii főorvos. A díjátadóon Spányi Antal megyéspüspök az elismerés jelentőségéről beszélt. A díjazottat Bucsai László, a Szent György kórház megbízott főigazgatója méltatta.

Az elismerést létrehozó Államalapító Szent István Érdemrend és Díj Alapítvány kiemelt célja, hogy megismertesse és elfogadtassa a társadalomban a Szent István-i keresztény értékrendet, illetve bemutassa és példaként állítsa a város és az egész magyar nemzetközösség elé azokat, akik ennek az értékrendnek a jegyében élnek. Az alapítvány 2004-ben hozta létre a Szent István-emlékérmet és -díjat. Székesfehérvár e legkiemelkedőbb civil elismerését évente felváltva kaphatják olyan székesfehérvári, illetve országos és nemzetközi szinten ismert és elismert személyek, akiknek szakmai életútjához, emberi hozzáállásához államalapító királyunk öröksége szolgálati iránymutatásul, keresztény életet éltek, és ennek szellemében végeztek kiemelkedő tevékenységet.

Az idei díjazott Müller Cecília országos tisztii főorvos, akinek a magyar lakosság védelme érdekében a népegészségügy területén végzett kimagasló szakmai tevékenységét, valamint a Szent István-i értékrend alapján alázattal és odaadással ellátott szolgálatát ismerték el a kitüntetéssel, különös tekintettel a koronavírus-járvány okozta rendkívüli időszakban nyújtott teljesítményére.

Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök az állam- és országalapító királyi életművét, örökségét méltatta beszédében. Mint mondta, a díjat létrehozó alapítvány tizenhét évvel ezelőtt úgy látta, „szükség van

arra, hogy Szent Istvánt értékek hordozójaként közel vigyük az emberekhez, a társadalomhoz”. Az eddigi díjazottak sokfélék: nők és férfiak, egyháziak és világiak, tudósok és a mindennapi életben küzdők is vannak köztük. Két dolog azonban közös bennük: mindnyájan a Szent István-i kereszt-

tény értékrendhez szabták a pályájukat, és szolgálatban éltek az életüket. Az idei díjazottat Bucsai László, a Fejér Megyei Szent György Egyetemi Oktató Kórház megbízott főigazgatója méltatta. Mint mondta, Müller Ceciliáról talán kevesen tudják, hogy a tisztiorvosi feladatait felkészésre kapta, mert szakmai körökben jól ismerték és elismerték a munkáját. A főigazgató úgy fogalmazott: a kitüntetett az operatív törzs tagjaként is ugyanaz a szerény, alázatos ember volt, akinek húsz évvel ezelőtt megismerte. A legszélsőségebb, támadó politikai környezetben is higgadtan végezte a munkáját.

„Szeretik őt az emberek, megnyugtató volt a jelenléte nap mint nap. Életszerű, gondoskodó tanácsokat adott a járvány idején, közérthetően, természetesen, és nem celebként viselkedett. Íme a recept!” – mondta Bucsai László. Müller Cecília a díj átvétele után meghatóttan szólt a jelenlévőkhöz. „Köszönettel, örömmel és egyúttal mély alázattal fogadom ezt a díjat! Idén én vagyok a kiválasztott, és ez csodálatos érzés. Tükröt tart nekem, visszajelzést nyújt arról, hogy talán sikerült megvalósítanom valamennyit abból, amit ajándékba kaptam. Talán sikerült azon az úton járnom, ami számomra kijelöltetett.” Úgy fogalmazott: a díjra az emberi küzdelem elismeréseként tekint. A koronavírus riasztó helyzetet tetemtett, egyik napról a másikra kikököntetett minket a megszokott világunkból – mondta az országos tisztii főorvos. Minden tudását latba vetve igyekezett megismerni az akkor még ismeretlen veszélyt. Jó segítői, tudóstársai, munkatársai akadtak, akik éjt nappallá téve támogatták a munkájában. „Eszközök voltak és vagyunk a gondviselés kezében. (...) Eljutottam a felismerésig, hogy ott vagyok jó helyen, ahol éppen vagyok. Nem a sors vet engem ide vagy oda, hanem a gondviselés

tudatos terve irányít. Teljes szívemből és hitemmel köszönöm a bizalmat és a szeretetet!” – hangzottak a díjazott szavai.

Ferenc pápa apostoli áldását adta Müller Ceciliára a Székesfehérvári Egyházmegyében végzett kiemelkedő pasztorális szolgálatáért. Az áldást Spányi Antal püspök tolmácsolta.

A Szent György kórház és a Székesfehérvári Egyházmegye együttműködési megállapodást kötött a kórházlelkészi szolgálat keretében működő lelkigondozói tevékenységre, melyet az egyházmegye kijelölt munkatársai fognak végezni a betegek és a kórházi személyzet szolgálatára, a gyógyító-ápoló munka segítésére.

A díjátadóon részt vett *Cser-Palkovics András*, Székesfehérvár polgármestere, jelen voltak a város alpolgármesterei és az önkormányzat képviselői is.

Az ünnepi eseményen közreműködött *Berki Lilla*, *Varró János*, *Kovács Bence* és a Musicolore énekegyüttes.

(Az Új Ember Müller Cecília tisztii főorvossal készített interjúját a lap 2020. július 26-ai számában olvashatják.)

**Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Berta Gábor**

Egy lépéssel közelebb egy szebb világhoz

Interjú a hitvalló, lokálpatrióta MiDió honlap létrehozójával

Diósdon egy négygyermekes édesanya létrehozott egy lokálpatrióta, a hit mellett tanúságot tevő weboldalt, amely a családja életébe is betekintést enged. Mit eredményez egy világlátás felvállalása, és meddig mehetünk el a személyes élettörténetiünk feltárásában? Erről is kérdeztük a MiDió létrehozóját, Szendéné Kiss Nórárt.

Önkormányzati köztisztviselőként dolgozott, mielőtt szülési szabadságra ment. Míg otthon volt a gyerekekkel, elindította a honlapot, amelynek legfontosabb hívoszávai közé tartozik a család, a barátok, a keresztény értékek, a lelki táplálék. A mottója pedig a következő: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Hogyan kezdődött a MiDió története?

– Eleinte recepcióként dolgoztam, később anyakönyvvezetőként folytattam, és szociális ügyintéző voltam, amikor a második gyermekemmel otthon maradtam. A MiDió ötlete a Balatonon, egy nyaralás alkalmával született

nyitva áll az ajtónk, senkit nem akarunk kirekeszteni. De ha az értékválasztásunk miatt elutasítanak bennünket, azt is felvállaljuk. A Lelki táplálék rovatba tartozó írások sok embert megmozgatnak, olyanok is kifejezték a dicséretüket, akik nem hívók. Sokan megfogalmazták, mennyire ráérezünk arra, hogy jónak lenni jó. Hiszem, hogy ez a példa ragadós lesz, mert az emberek alapvetően jók, és szeretnek jót tenni, még ha a világ sokszor az ellenkezőjét sugallja is.

Írásaiban gyakran mesél a saját életéről, személyes élményeiről. Hol húzza meg a határt? Mi alapján dönti el, hogy mi az, ami

Ez nagyon bátor dolog. Katolikus körökben az emberek általában nem szívesen beszélnek a nehézségekről, és sokszor csak a tökéletes számít elég jónak.

– Úgy érzem, ha nem beszélünk a nehézségekről, azt érezzük el, hogy sokan inkább távol maradnak az Egyháztól, mert képmutatónak, őszintétlennek gondolják. Sokan úgy vélik, ha katolikusak vagyok, akkor rendben kell lennie a házasságomnak. Fenn kell tartanom a látszatot, hogy minden szép és jó. Holott azért, mert keresztények vagyunk, még nem lesz minden könnyű az életünkben. A kereszténységünk azt jelenti, hogy van kihez fordulunk. Megtapasztalhatjuk az igazságot, hogy aki hisz, annak minden a javára válik, és a nehézség is értelmet nyer számára. Azzal kell példát mutatnunk, hogy őszintén élünk, elfogadjuk egymást, és nem ítélezünk.

Nem katolikus a közeg, ahonnan jön, de hitvalló keresztényként élnek a férjével. Hogyan jutottak el erre a mély hitre?

– Az egyik nagymamám kérésére megkeresztelték. Először is voltam, de aztán távol maradtam a templomtól. Esténként mindig imádkoztam, de nem gondoltam,

hogy ennél szorosabb kapcsolatom is lehetne Istennel. A férjem, Dávid katolikus családban nőtt fel, gyerekként ministráns és cserkész is volt. Őt a kamaszkor távolította el az Egyháztól. Megismerkedésünkkor úgy éreztük, több jel is arra mutat, hogy nekünk együtt van dolgunk. A korábbi életünkre visszatekintve már többször találkozhattunk volna, sok volt a közös pont. Ahogy egymásba szeretünk, abban megérezte a Jóisten szeretetét, és ettől napról

napra mélyült a hitünk. A templomba a kisbabánk elvesztése vitt vissza bennünket. Összeroppantunk a fájdalomtól, és akkor eszembe jutott gyerekkorom plébánosa, Kristóf atya. Elmentünk hozzá, és olyan szeretettel fogadott minket, hogy ott ragadtunk nála. Vagyis a Jóistennél. Nem azért, mert kötelező, hanem azért, mert jó. Ez nem azt jelenti, hogy most minden könnyű, sőt, kereszténynek lenni egyáltalán nem

Mi segíti abban, hogy ezt a szeretettjes viszonyulást naponta meg tudja élni?

– Azokkal a legnehezebb megvalósítani, akik a legközelebb állnak hozzánk. A családban könnyebben elengedi magát az ember, előbb beszélünk, és csak azután gondolkozunk. Naponta küzdök magammal, hogy képes legyek a változásra. Sokáig úgy gondoltam, hogy egészen jó ember vagyok. Csak mióta elkezdtünk rendszeresen templomba járni, jöttem rá, hogy mennyi bűnöm volt, amikhez annyira hozzászórtam, hogy fel sem tűntek. Ha nem olvasuk a Szentírást, ha nem járunk templomba, akkor nincs, aki és ami szeretettel figyelmeztessen minket. Ma már tudom, hogy ez mennyire fontos.

Kisgyermek mellett kezdett foglalkozni a honlappal, ami rendkívül időigényes vállalkozás. Hobbiz, vagy megélhetés?

– Szerencsés vagyok, hogy most hobbiként tekinthetek

kal is törődnünk kell. Legálább annyit kellene, mint a gyerekekkel. Ezt persze nem könnyű megvalósítani, de törekszünk rá. Fontos, hogy legyen idő, amit kettesben tölthetünk. Ha tehetjük, minden hét végén kirándulunk a családdal, a gyerekek már egészen hosszú távot megtesznek a saját lábukon, a legkisebbet pedig hordozókendőben viszik a hátunkon. A karanténidőszakban Dávid sokat lehetett otthon, ami nagy öröm volt nekünk. Kezdetől fogva igyekszünk úgy élni a mindennapjainkat, hogy minél többet legyünk együtt. A reggel ne rohanással teljen, hanem legyen idő a közös reggeli. És van egy nap végi jó szokásunk is: a vacsoránál mindenki elmondja, mi volt a legjobb a napjában. A kisfiunk, aki most hároméves, sokáig minden este azt válaszolta erre a kérdésre, hogy „anya volt a legjobb”. Azt hiszem, nincs nagyobb ajándék, mint ezt hallani, megélni...

A MiDió mögött nem áll civil szervezet, az egyik célja mégis a

meg, majd egy prédikációban hallott korábbi ösztönzés hatására meg is valósítottuk családi összefogással. Az egyik szentmisén ugyanis a pap egyszer arról beszélt, hogy naponta jutnak eszünkbe csodálatos ötletek, de ezekből általában semmi sem lesz, pedig ha megvalósítanánk őket, sokkal szebb világban élhetnénk. Lassan körvonalazódott bennünk egy gondolata: Diósd múltjáról, jelenéről és azokról az értékekről szóljon, amelyek révén ez a kisváros oly sok ember számára válik otthonná. Az oldal témái között szerepel a családi élet, az anyaság és van lelki táplálék rovatunk is. Kerestünk írni szerető barátokat, ismerősöket, és velük együtt készítjük a weboldalt, miközben a csapatunk folyamatosan bővül.

Bár az oldal egyetlen egyházi közösséghez sem kapcsolódik, számos írása tanúságtétel. Mennyire megosztó a határozott értékvalasztás?

– Valós ez a nehézség. Még újságíró édesapám is híroldalt képzelt el, és az egyik szerzőnk is megjegyezte egyszer, hogy szerinte túl sok a keresztény tartalom, bár azt is hozzátette, hogy ez nem zavarja. A csapatban sosem volt téma közöttünk, hogy ki hívó és ki nem. Ami lényeges, az a jóindulat. Emiatt még sosem érte kritika az oldalt, sőt, az ellenkezőjét tapasztalom. Nem állítjuk magunkról, hogy katolikus oldal lennénk. Bárki előtt

feltárható, másokkal megosztható?

– Sokat gondolkodtam ezen. Tudom, hogy az írással az ember kiadja magát, feltárja a lelkét. Mégis azt hiszem, az őszinteség nagyon fontos, ha ezzel segíthetünk másoknak. Látom azt is, hogy ez akár konfliktusokhoz, ellenérzésekhez is vezethet. A honlappal nem az volt a célom, hogy közlétehessem a személyes írásaimat. A férjemmel alapvetően visszahúzódnók vagyunk, szemérmesek a magánéletünkkel kapcsolatban. Tavaly szeptemberben indult el a honlap, és csak márciusban jelent meg az első személyes írásom: egy búcsúlevél, amit a szomszédunknak írtam a halála után. A levelet nem a nyilvánosságnak szántam, de azoktól, akik olvasták, olyan visszajelzéseket kaptam, amelyek hatására úgy döntöttem: másokkal is megosztom. Később sokan írtak, hogy megérintette őket a szöveg. Volt, aki elárulta, hogy még aznap felhívta egy idős rokonát, akire addig talán nem szánt elég időt, hiszen folyton sietünk valahová. Az élet nem mindig rózsaszín, a miénk sem az. Mi is sok mindent megéltünk a férjemmel, külön-külön és együtt is. Egyszer már mindketten elváltunk, és elvesztettük az első babánkat. Erről például soha nem beszéltem, de a fejemben már van egy írás, amiről úgy érzem, segíthetne azoknak, akik hasonló helyzetbe kerülnek.

erre a munkára. Gyeden vagyok, a férjem a fő kenyérgyártó. Ha a családom és a szövegeket író barátaink nem lennének, akkor a honlap sem működne. Nagy segítség, hogy anyukám szívesen vigyáz a gyerekekre, mindig számíthatok rá. Persze ezt nem szeretném túlzásba vinni, az anyaságot tartom az elsődleges hivatásomnak. A honlap ötletét is annak köszönhetem, hogy a családommal töltött időben, távol a nyüzsgéstől, elkezdtem újra gyerekként nézni a világra, és észrevenni benne a szépet. Hogy mi lesz a jövőben, azt a Jóistenre bízom. Reklám, hirdetés egyelőre nincs az oldalon, de egy pályázat révén tudunk fejleszteni, és ez nagy öröm. A megújult grafikával is az volt a célunk, hogy maradándó értéket teremtsünk.

Feleség, anyuka, és emellett elkötelezett önkéntes munkát végez. Hogyan fér bele mindez a hétköznapi életbe?

– Nekünk is meg kellett tanulnunk, hogy nem csak a gyerekeinkkel, a házasságunk-

közösségteremtés. Sikertől hátrahagyást találunk?

– Diósdon sok civil szervezet működik, sokan próbálnak tenni a városért. Idén már mi is részt vettünk a civilbörzén, egy kisfilmmel bemutattuk a honlapot. Örömteli, hogy közösségi kezdeményezések is elindultak a MiDió hatására. Egy ideje játszóter létrehozásán fáradozunk, amit a Mese Terek kitalálója, Kó Boldizsár tervezne. „Kérjétek, és adatik nektek.” Talán sokszor csak azért nem válnak valóra a vágyak, mert nem megfelelően kérnek az emberek. Szerintem a legjobb út a kérések teljesüléséhez, ha fel tudjuk tární azt az élethelyzetet, amelyben egy valóság jelentkezik. Meg kell tudnunk megfogalmazni az igényt és megfelelően indokolni a kérést. Hiszem, hogy mindig tehetünk apró lépéseket. Ezek értelmét sokan kétségbe vonják, de én úgy gondolom, hogy előbb-utóbb eljuthatunk a célunk megvalósulásáig.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

Tanévkezdés a Patronában a koronavírus-járvány idején

(Folytatás az 1. oldalról.)

Ez a társadalmi szintű polarizáltság a Patrona nagy családjában is megmutatkozik. Úgy gondolom, hogy azoknál a családoknál, amelyeknél a lelki-szellemi kapcsolati tartalmak kiürültek, amelyek szomjaznak a sivatag közepén, azokhoz szeptember elején oda kell majd lépniük, és vizet kell adnunk nekik. Az Egyházban és az egyházi iskolában alapvető hozzáállásnak kell lennie, hogy észrevegyük azt az embert, aki éppen szomjan halni készül.

Konkrétan hogyan segítenék a rászoruló családokat?

– Sok szép példa adódott erre itt, a Patronában már a karantén idején is. A szülői közösségek például elkezdtek pénzt gyűjteni. Az egyik osztályban több százezer forint gyűlt össze június közepére, ezt szétosztották azok között a családok között, ahol már nem maradt pénz nyaralásra, sőt semmire.

Nagyon fontos, hogy a szülők észrevegyék, ki az a gyerek, akit meg kell hívni egy-két hétvégére egy jobban működő családba vagy egy keres házba vagy a balatoni nyaralóba vagy egyszerűen csak sétálni, beszélgetni. Nem kellene tovább szemérmeskedniük! Ne legyen illegitim az a törekvés, hogy megkeressük, ki az az anyuka, aki a sok gyerekével már nem bírja egyedül, és szüksége van rá, hogy alkalmanként átvegyük az egyik gyereket vagy esetleg korrepetáljuk.

Az egyik tanulóknak és a testvérei most veszítették el a fiatal édesanyjukat. Ilyen esetekben sokat tehet a szülői közösség, hordoznia kell a gyereket. Abban az osztályközösségben, ahol szülőként jelen vagyok, abban az egyházközösségben, ahova járok, ott kell segíteni azt a szomszédot, azt a papot, azt a gyereket, aki rászorult erre. Sohasem a nemzet éhes, hanem az egyedi ember. Meglehet, éppen a tanítóknak kell segíteni, akinek rendkívüli kihívás volt a karantén idején a három hónapon át tartó online oktatás egy hat évesekből álló, harminckét fős osztályban.

A társadalmi polarizáltság nyilvánvaló adottság a tanárok közösségében is...

– Természetesen, hiszen van, aki keres házban, jól működő házasságban él, sok szeretetet kap, és feltöltődve tér vissza az iskolába. De aki egyedül van, vagy éppen a kilencvenéves szülőjét ápolja március 11. óta, az több megterhelésre szorult. Idén nekem sem volt könnyű a nyár, de a vezetői csapatom úgy áll mellettem, és úgy segít, emberileg úgy hordoz most is, ahogyan más munkahelyen nem szokás, és ez engem is megtart, sok erőt ad.

Megjelent már a kormányrendelet a tanévről, amely hagyományos rendben kezdődhet, ismertté vált a

Be kell látnunk, hogy pozitív tanulsága is volt a digitális tanulásnak és tanításnak, legfőképpen az, hogy kicsit kimozdította az oktatást a meglévő keretei közül.

járványügyi protokoll. Elbúcsúztatunk az online oktatástól?

– Mi úgy készülünk, hogy a digitális oktatás bizonyos formáit megtartjuk. Például az írásbeli érettségi első három napján online oktatnánk, ha ez lehetséges: ezt az időt az év végi tantárgyi vizsgára való felkészülésre használnánk fel. Miután országos beiskolázású intézmény vagyunk, sokan messziről érkeznek, így azonban nem kellene itt maradniuk a kollégistáknak, nem volna szükség délutáni tanításra.

Be kell látnunk, hogy pozitív tanulsága is volt a digitális tanulásnak és tanításnak, legfőképpen az, hogy kicsit kimozdította az oktatást a meglévő keretei közül.

Említené néhány jó tapasztalatot?

– Számos tanítási nap eredményesebb, ha a gyerek otthon marad, és forráskutatás alapján projekt munkát végez. Az alsó tagozatban például jó tapasztalatokhoz vezetett az is, hogy egy hétre előre föltettük Google Drive-ra a feladatlistát. Ez sokat segített a szülőknek, mert így pontosan látták, hogy a gyerekeknek mit kell megoldania, mit mikor kell leadnia, és tervezni tudták, hogyan ossza be az idejét a család.

Másrészt észrevettük, hogy a digitális oktatás helyes alkalmazása elviszi az adatközpontú oktatási gyakorlatot a gondolkodás felé: a diák otthon maga jut el a következtetésekre.

A magyar oktatás amúgy is szörnyen adatközpontú, pedig a világ már messze túlhaladt ezen a szemléleten. Most rájöttünk arra, hogy másképpen is lehet tanítani, és innen már nem kellene visszalépniünk.

Azon gondolkodunk, hogy meghagyjuk az online felületet, amit eddig használtunk. Ez a platform ugyanis átláthatóbbá, objektívvá teszi a feladatkiosztást és a tanári mun-

kát. Látjuk, ki mennyi házi feladatot adott fel, melyik diák mit adott be. Nem tartom jónak azt a rosszul értelmezett tanári szabadságot, ami a magyar oktatási rendszerben általánossá vált. Németországban például egy dolgozatot öt évig meg kell őrizni, objektív javítókulcsok vannak, kijár a tanfelügyelő, ellenőríz a minisztérium, be kell tartani a dolgozatjavítási határidőket és követni kell azt a gyakorlatot, hogy a tanulók sok jegyet kapjanak.

Az itthoni rendszerben ezek az alapkövetelmények számos alkalommal csorbát szenvednek, és ez a szabadság – vagy inkább szabadosság – a vezetői munkára is jellemző. A digitális oktatás kiszámítható, és fegyelmességre ösztökél. A tanári karban azt fogalmaztuk meg, hogy az online tanítás során a tantestület valahogy érettebbé, felnőttébbé vált, és ebből az eredményből nem szeretnénk engedni.

Az épületbe belépve láthatjuk, hogy felújítások zajlanak éppen, ahogyan tavaly augusztusban is. Milyen fejlesztésekre számíthatnak a patronás diákok a szeptemberi iskolakezdekorn?

– A mostani épületegyüttesben több mint ezer gyerek fordul meg naponta; csaknem ezerötven tanuló áll jogviszonyban az intézményünkkel. Van kollégiumunk, itt működik a szerzetesek anyaháza, egy idősotthon, és mindez borzasztóan kicsi helyen.

A koronavírus-járvány miatt, úgy látszik, egyelőre nem lesz lehetőségünk arra, hogy új épülettel gyarapodjunk. De azért megpróbálunk elérhető körülményeket nyújtani a gyerekeknek: a nővérek jóvoltából felújítjuk a kollégiumot, új ebédlőt alakítunk ki a gimnazisták számára, és minden osztályba harmincöt székrenyrt helyezünk el. Emellett megújítjuk a sportpályát.

Szakemberek szerint össze várható a járvány felívelő szakasza.

Milyen stratégiával indulnak neki a tanévek ezen a téren?

– Márciusban azt mondtam a tantestület tagjainak, hogy katonák vagyunk. Végig ehhez tartottuk magunkat, nem tértünk el attól, amit az operatív törzs mondott. Most is ezt tesszük, úgy gondolom, ez a szemlélet a túlélést szolgálja. A Patrona a karantén hónapjai alatt olyan rendszerben kezdett működni, ami élhetőnek bizonyult, és ennek az időszaknak a tanulságait hosszú osztályozóértekezletek keretében dolgoztuk fel. Egy-egy osztályról két és fél órát beszélgettünk, minden egyes gyerekről, családról külön-külön, és jegyzeteltünk, összegeztünk. Szeptemberben tehát úgy kezdjük a tanévet, hogy már a rendelkezésünkre áll egy meglehetősen szervezett információhalmaz az oktatásról és a gyerekekről is.

Am ezeknek a hónapoknak a legfontosabb tanulsága mégsem az, hogy miként lehet digitálisan oktatni, hanem az, hogyan nem lehet. A tanítás interakció. Nem lehet érintésmentesen írni tanítani, Zoomon keresztül értékeket közvetíteni, kizárólag online hegedűleckét adni. Ha a tavaszi zárás fáj, a mostani korlátozásokban az iskola a lényegét kezdi elveszíteni, hiszen az ismeretátadás-nevelés-közösségépítés hármas feladatából, amire szerződöttünk, így jobbra csak az ismeretátadás valósul meg, és az is komoly csorbát szenved. Már lemondtuk a szülők részvételét a Veni Sanctékon az iskola búcsúmiséjét a bazilikában, a családi napot, az összes Erasmus-projektet, a koncerteket, a határainkon túli kirándulásokat. Ördögi egy helyzet ez.

Sajátos adottság a Patronában, hogy az épületegyüttesben működik egy szeretetotthon, ahol idős emberek élnek. Hogyan oldják meg a gyerekektől való távolságtartást?

– Már a karantén idején is megpróbáltuk szigorúan elvá-

lasztani az otthon lakóit a diákoktól, erre törekszünk szeptembertől is. És persze fertőtleníttünk, takarítottunk, próbálunk betartani minden óvintézkedést. De azt tudomásul kell venni, hogy maszkban nem lehet tanítani, és hozzáteszem, állandó félelemben élni sem lehet.

Gondolom, minden reggel úgy ébred, hogy az interneten megnézi a napi fertőzöttségi mutatókat...

– Természetesen. Sőt, ha beköszönt az őszi, számítok regionális lezárásokra is, arra, hogy például nem hagyhatjuk el Budapestet. Ez nehéz helyzetet teremtsz számunkra, mert országos beiskolázású intézmény vagyunk, sokan érkeznek hozzánk az agglomerációból is, a gimnáziumba pedig az ország minden részéből jönnek.

A tanári karban azt fogalmaztuk meg, hogy az online tanítás során a tantestület valahogy érettebbé, felnőttébbé vált, és ebből az eredményből nem szeretnénk engedni.

Annait megteszünk, hogy nagyon komolyan megkérjük a szülőket, beteg gyermeket ne küldjenek iskolába. A kollégákat pedig arra, hogy már az első náthás tünetek jelentkezése esetén se jöjjenek be dolgozni. Szigorúnak kell lenniük, hiszen ha újra bezárnánk, nagyon súlyos veszteség érne a diákok mostani nemzedékét.

A főváros részéről érkezett egy felvetés, hogy a tanítás kezdődjön 9 órakor.

– Ha kifognám a csodatévő aranyhalat, a három kívánság-

gom közül az egyik ez lenne. De figyelembe kell vennünk, hogy rengeteg ember számára a munka 9 óránál jóval korábban kezdődik. Budapesten és az országban számos munkahelyen az emberek inkább fél 8-ra járnak dolgozni, vagy még korábban. A kisgyerek nem maradhat otthon egyedül, a szülővel együtt el kell indulnia, be kell utaznia az iskolába.

Örült, amikor látta, hogy a mostani nemzeti konzultációs kérdőívén szerepel a gyermekes családok számára biztosítandó ingyenes internet?

– Igen, de a döntéshozók helyében én a tanárookra is gondolnék, akik a karantén idején otthonról oldották meg az online kapcsolattartást. Az internet a munkaeszközük.

A kollégák hogyan viselik el a járványhelyzetből fakadó állandósuló bizonytalanságot? Képesek menedzselni az olykor heti rendszerességgé változásokat?

– Nem várható el mindenkitől, hogy képes legyen sikeresen kezelni az ilyen nagy gyakorisággal előforduló változásokat. Megértőnek kell lenniük. Ugyanakkor egy másik szempont is szeretném felhívni a figyelmet. Egy társadalmi szintű változás szükségességére.

Hozzászoktunk, hogy széles körben állnak rendelkezésünkre különféle szolgáltatások, és félünk attól, hogy elveszítjük a számunkra kényelmes életkörülményeket. Ez pedig figyelmeztet bennünket valamire. Talán éppen arra, hogy számos tekintetben eltávolodtunk igaz emberi valótlontól. Nem hiszem, hogy ne tudnánk anélkül élni, hogy minden nyáron külföldre utazunk. Ideje volna leülnünk beszélgetni a családtagjainkkal. Meg kellene tanulnunk lelassulni, jobban törődni egymással, nem pedig elkényelmesedve vegetálni a szolgáltatások világában.

Talán éppen a koronavírus-járvány vet véget a fogyasztói mentalitásunk túlbujánzásának, ennek a torz emberi állapotnak. Talán éppen ez a helyzet ébreszt rá mindannyiunkat, főként minket, keresztényeket a szolidaritás fontosságára. Arra, hogy végre realisan kell látnunk. Hiszen miközben elvárjuk, hogy kiszolgáljanak minket, vagy kétségbeesünk amiatt, hogy nem kapjuk meg a szokásos nyári fesztiválhangulatot a sok tízezer forintunkért, a bolygónkon élő héttmilliárd emberből több milliárdan éheznek. Üldözött keresztény testvéreink már annak is örülnek, ha estére épségben hazatérhetnek az otthonaikba, vagy ha vasárnap nem robbantanak a templomaikban.

A mostani járvány talán felnyitja a szemünket, és megértjük végre, hogy felelősek vagyunk egymásért, a körülöttünk élőkért, sőt minden emberért.

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

Urnairoda nyitvatartási ideje
Hétfő – péntek: 10 – 16.30 óráig. **Telefon:** 1/203–8912

Plébániaroda nyitvatartási ideje
Hétfőtől péntekig: 10 – 11.30 és 13.00 – 16.30. **Tel./fax:** 1/203–8915

Templomunk misarendje
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznapi: 7.00 és 17.00. **Szombaton** 7.00, 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.
Internet: <http://szentgellert.plebania.hu>
E-mail: szentgel@hu.internet.net

Könyvesbolt: 06/1-268-9845; könyvesbolt@quiember.hu
Mediaidőszakjait kérhető: 06/1-377-3333; hirdetes@quiember.hu
Közlemények, ügyfelentések, ajánlatok elküldésének feladata:
+36/1-317-3333; ajanlatok@quiember.hu; hirdetesi@quiember.hu
Előfizetés/teljesítés: 06/1-317-3333; elofizetes@quiember.hu
Előfizetői nyilvántartás: 06/1-268-9845; ajanlatok@quiember.hu
Előfizetők megrendelését kérem, hogy ne küldje le az előfizetési táblázatokat elektronikus úton!
Előfizetők megrendelését kérem, hogy ne küldje le az előfizetési táblázatokat elektronikus úton!
Magyar Kúri 10700732-6866480-5110005 (CIB Bank). Előfizetés kifizetendő egy euró: 200 EUR vagy 225 USD.
Magyar Kúri IBAN HU 24 10700732-6866480-5110005 CIB Bank Zrt 1027 Budapest, Medve u. 4-14.)
Magyar Kúri 10700732-6866480-5110005 (CIB Bank).

SZOBRÁSZATI ÉS KÖMUNKÁKAT, valamint síremlékek készítését és felújítását vállalom! T.: 06/20-361-8318 *Albert Farkas*

Mohos Gábor áldotta meg Budakalász-Szentistvánteplepen a Szent Imre Közösségi Házat

A budakalász-szentistvánteplei Szent István-templom búcsúnapja alkalmából Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök megáldotta az egyházközség újonnan épült Szent Imre Közösségi Házát. Augusztus 23-án szentmisében adtak hálát az új létesítményért.

Amikor az ember belép a szentistvánteplei templomba, nehezen tudja elképzelni, hogy az egyházüldözés éveiben a telep hívei építették kétkézi munkával, helyi kőművesek irányításával. A 60-as években, a szűkös anyagi lehetőségek közepette összefogással emelt épületet mára felújították, és egy határozott művészeti koncepció alapján átalakították a belső terét. A templomba belépő ember tekintetét azonnal magához vonzza a szentély középpontjában álló tabernákulum. A homokszínűre festett falakat óriási ablakokkal törtek át, melyeken keresztül beáramlik a fény és beköszön a természet. Tágas a tér. A félszáz évvel ezelőtti építők bíztak a gondviselésben, és remélték, hogy utódaik is megtöltik majd a padsorokat.

Az egyházközség augusztus 20-án is ünnepelt ült. Akkor adták át a templom mellett újonnan épült közösségi házat, amelyet a 23-ai liturgia keretében áldott meg Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök.

A szentmise elején Kelemen László plébános köszöntötte a közösséget. Örömet fejezte ki, hogy Mohos Gáborral ünnepelhetnek, hiszen tavalyelőtt februárban ő volt az, aki megáldotta a mostanra felépült közösségi ház alapkövét. „Mától a mi feladatunk az, hogy élettel töltsük meg” az

istenházát – fejezte ki a közösség vezetőjét a plébános.

Köszöntőjében Göbl Richárd polgármester arról beszélt, hogy míg Európában templomokat zárnak be és a közoktatási intézmények falairól eltávolítják a keresztet, addig a budakalászi hívő közösség egyre gyarapszik. Tavaly ősszel Erdő Péter bíboros, prímás megáldotta az elkészült paplakot, néhány napja a közösségi ház átadását ünnepelték, hamarosan pedig óvodát és talán majd iskolát építenek.

Mohos Gábor a Szent István-napi evangéliumhoz kapcsolódva szentbeszédében a következőket mondta: „A növekedés, az áldás idejét megélő közösség Isten szeretetét tapasztalja ebben a gyarapodásban. Am ez a szeretet akkor is jelen van az ember számára, amikor az élet nehéz és küzdelmes. Közösségeink lelki gyümölcsei áldozatok árán érnek be: a ma eredményei mögött évtizedekkel ezelőtt vállalt erőfeszítések és lemondások húzódnak meg, az elődök hite és kitartása Isten szeretetében.”

Hittel éltek az előttünk járók, és az evangélium szellemében sziklára építettek, ahogyan Szent István, ennek a templomnak a védőszentje is. Kősziklájuk volt a Jézus Krisztusba vetett hit és az abból fakadó erköl-

csős élet, így vészeltek át számtalan nehézséget, vihart. Egyéni és közösségi életünket nekünk is erre a sziklára kell építenünk. Mire tanít bennünket Isten? Hogyan építsük rá az életünket? – ezt a gondolatkört fejtette ki a püspök az Izajás könyvéből vett olvasmány alapján. Izajás Isten üzenetét közvetítette egy udvari előkelőségnek. Minden hivatal, legyen az polgári, egyházközségi vagy szülői, Isten által bízott ránk. Isten megadja a gyakorlásához szükséges kegyelmeket, mindazt a támogatást, amire szükségünk van, hogy jól lássuk el a feladatunkat. Ha nem hűségesen töltjük be a hivatásunkat, eljöhethet az idő, amikor Isten elveszi tőlünk a tisztségünket, és másnak adja. A hivatal és a tisztség feladat és fele-

szónok a lelkünket könnyen rabul ejtő kényelmes élet megannyi csábítására. – Egész figyelmünkkel az Isten felé való közösség felé kell fordulnunk ahhoz, hogy szilárd alapra helyeződjön az életünk – buzdított elődeink példáját dicsérve Mohos Gábor segédpüspök.

A szentmise záróáldása után az ünneplők énekelve vonultak át a szomszédos közösségi ház megáldására, és azért imádkoztak, hogy az új épület a testvéri közösség további gyarapodását szolgálja.

Kelemen László plébános kérdésünkre elmondta, hogy az egyházközség kinőtte a rendelkezésre álló területet, így nagy szükség volt a fejlesztésre. A 210 négyzetméter alapterületű, kétszintes épület 130

lősség, kötelesség és lehetőség. Azért kapjuk, hogy szolgáljuk általa a közösség javát. Az új épülettel is lehetőséget kapunk, ugyanakkor feladatot és kötelességet is: szeretettel, hitből fakadó közösségi étellel kell megtöltenünk a falakat.

Ez sem könnyű feladat. Ahhoz, hogy Jézus legyen az életünkben a szikla, teljes szívvel kell szolgálnunk őt, semmiféle bálvány nem távolíthat el tőle – utalt a

millió forint összegű állami támogatással készülhetett el. Szentistvánteleg lakossága pedig az előzőkhöz méltó módon munkájával segédkezett a tervek megvalósulásában. A közösségi ház helyet ad majd a babamama klubnak, a nagymamagyapapa klubnak, a filmklubnak, az ifjúsági hittan alkalmainak, előadásoknak, zenés rendezvényeknek, a gregorián kórus és a zenekar próbáinak, valamint az egyik legnépesebb hazai cserkészközség, az 1111. számú Szent István Cserkészcsapat találkozóinak.

Deák Ferenc, az egyházközségi képviselő-testület elnöke elmondta: az új épület a Szent Imre Közösségi Ház nevet kapta. Szent István és fia, Imre herceg szorosan összetartoznak, életükben is közel álltak egymáshoz. A templom tornyában található két harang is kettejük nevét viseli: István a nagyobbik, a kisebbik pedig Imre. A közösség úgy döntött, hogy a Szent István-templom mellé emelt kisebb épület, a közösségi ház is Szent Imre nevét viseli majd. Imrét ábrázolja a rendezvényteremben Deákné Palásti Ágnes nemezzsöngye is, amely az Égi nesz címet viseli, és a szent életének egy kevésbé ismert legendájából meríti témáját: a szarvast üldöző vadászok, Imre és Boleszláv lengyel király egy fénylő keresztet pillant meg a bozóttban fennakadó szarvas agancsai között.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

A vesztegzár alatt valami végleg megváltozott Beszélgetés a brüsszeli kármelita perjellel

A SIR hírügynökség interjút készített Stefano Conotter atyával, a belga főváros központjában lévő kármelita rendház perjelével.

„A karanténidőszak alatt olyan lépéseket tettünk, ahonnan már nincs visszaút” – mondta Conotter atya, a Toison d’Orra, Brüsszel főútjára néző kármelita kolostor perjele. A szerzetesközösség sokak által nagyra becsült liturgikus és lelkipásztori szolgálatot végez a koronavírus-járvány miatt előírt egészségügyi szabályok betartásával: a vesztegzár alatt élőben közvetítették a szentmiséket és vendégek látogatták a környék szegényeit. „Az újrakezdéshez újra kell értelmeznünk a válságot, ahogyan azt Ferenc pápa is javasolta” – nyilatkozta az előjáró.

A templom és a rendház évszázados múltra tekint vissza, amit napjainkban egy kicsiny, ám lélekteljes szerzetesközösséggel visz tovább: a perjelen kívül itt laknak Angelo és Alessandro olasz atyák; Jacky atya és egy vendéghallgató, Thairi Madagaszkárról, valamint Luca atya, aki nemrégén érkezett Olaszországból. A kolostorba már régebben befogadtak néhány hajléktalan embert is, akik a ház falai között barátságra, gondoskodásra és vendégszeretetre találak. A rendház perjelével készült interjú adjuk közre.

Stefano atya, kezdjük a beszélgetést azzal, hogy visszatérünk a karanténidőszakra, amit a koronavírus-járvány miatt rendeltek

el. A kicsivel több mint 11 millió lakosú Belgiumban a pandémia eddigi áldozatainak száma megközelíti a tízezeret. Önök hogyan néztek szembe az elmúlt hónapok kihívásaival?

– A vesztegzár idején a mi közösségi életünkre jellemző szokások is megváltoztak. Liturgikus és lelkipásztori tevékenységünket az egészségügyi óvintézkedések szabályaihoz kellett igazítanunk, hogy elkerüljük a fertőzéseket. Nagyon sok megbetegedés történt az országban, amit az elhunytak száma is igazol. A kolostorban mindannyian máshogyan viselkedtünk ebben a helyzetben. Volt, aki szorongva kísérté figyelemmel a járvány terjedéséről szóló friss híreket. Más a saját híradásait hallva aggodalmában egy időre szinte megnémult. Megint más arra törekedett, hogy ne csak a járványról beszéljünk, hanem más témákról is. Egy olyan dokumentumon is elmélgedtünk, amely a szerzetesközösségek-

hez szólt arról, miként nézzenek szembe a karanténnal. Ez segítségünkre volt az egymás közötti és a templomunkba járó hívekkel való kapcsolatainkban. Március közepétől felkészültünk a szentmisék élő közvetítésére, és ez lehetővé tette számunkra, hogy tartsuk a kapcsolatot mindazokkal, akik fontosnak érezték ezt a szolgálatot. Számunkra is hasznosnak bizonyult. Igyeleztünk a lehető legszebben bemutatni a liturgiát, előadni az énekeket és a homíliákat, és szívesen fogadtuk a hívek segítségét, akik a számítógépen és okostelefonon követett szertartásokhoz igazítva elküldték nekünk az előre felvett énekeket, olvasmányokat vagy a hívek könyörgéseit. Nem akármilyen újítás ez! Éppen ezért úgy fogalmaznánk, hogy olyan lépéseket tettünk meg, ahonnan már nincs visszaút.

A járvány elleni korlátozó intézkedések miatt számos vallási épület zárta be kapuit Belgiumban, ahogyan Olaszországban és egész

Európában is. Az Önök temploma viszont mindig nyitva állt...

– Sok erőfeszítést kellett tennünk ezért, mert a fertőzések elkerülése érdekében be kellett tartani a maszkviselésre, a székek közötti távolságra, a fertőtlenítésre vonatkozó szabályokat. Ebből a szempontból az olaszországi előírásokat tekintettük követendő példának, amelyek különösen hatékonyak tűntek. A nyitott templom a remény jele, még akkor is, ha csak kevesen jönnek be imádkozni. De mindig volt bent valaki. És a szegények, akik mindenütt csak üres utcákat és zárt ajtókat találtak, ide tértek be melegedni.

Ezért úgy döntöttünk, hogy a rendelkezésükre bocsátunk egy mosdót, és kialakítunk nekik a templom oldalsó folyosóján egy kis sarkot, ahol vendégül látjuk őket egy tál levesszel és forró kávéval. Ez a sarok a befogadás és a testvériség helyévé vált. Azt vettük észre, hogy bár rengeteg dolgot tudunk abban az időszakban, mégsem vettünk el semmit az imádság idejéből. Egy új módja volt ez a hitünk megélésének.

És mi a helyzet most? Igaz, a járvány féken tartása érdekében bizonyos szabályok továbbra is érvényben vannak, de már ismét nyilvános miséket tartanak, gyóntatnak, és rengeteg emberrel találkoznak.

– Igen. Mint tudjuk, az ember társas lény, szüksége van arra, hogy együtt legyen másokkal. Ez a keresztény közösség is igaz. Szükségünk van

arra, hogy újra felfedezzük a liturgikus közösség és a misztérium közös ünneplésének jelentését. Újra lehetőség nyílt a szentgyónásra is. Kihívást jelent annak megértése, hogy az Atya akkor is megbocsát nekünk, amikor nem járulhatunk a bűnbocsánat szentségéhez, a megbocsátást mégis az Egyház és a papság közvetítéséhez kötötte. Ami a szertartásokon való részvételt illeti, szíven üt, hogy sok szülő arról számol be, nem könnyű újra rávennie a misére járásra a serdülőkorú gyermekét. Ez kihívás elé állítja a neveléssel foglalkozókat: nagyon lényeges, hogy a fiatalok ráérezzenek, a közös ünneplés Isten megtestesülésének következménye. Segítenünk kell nekik, hogy megértsék, bár a kegyelem túlmutat a szentségeken, mégis ezeken az egyszerű közvetítő eszközökön keresztül ér el minket Isten a hétköznapi életünkben. Ez hívóként egy új tapasztalat, és keresztény életünk elmélyítése érdekében fontos megszerezniük.

Mondana erről még valamit?

– Megemlíteném, hogy néhány hívőnk fölfedezte, illetve újra fölfedezte a lelki áldozást. Most az a feladat, hogy meg tudja őrizni ezt az életében akkor is, amikor már fizikailag is magához veheti az Oltáriszentséget. Összegyűjtöttünk néhány észrevételt és kritikát azzal kapcsolatban is, hogy úgy tűnt, az Egyház határt szabott a szabad vallásgyakorlásnak, amikor az állam elrendelte a fertőzés megelőzésé-

hez szükséges óvintézkedéseket. Volt, aki nyíltan kijelentette, hogy nem veszi a kezébe az Oltáriszentséget, más pedig azért utasította el a szentmisét bemutató papot, mert az maszkot viselt. Ezek a problémák azonban szép lassan meg fognak oldódni.

A templomuk körül mindig látni kéregetőket, akik tudják, hogy itt kaphatnak egy-két jó szót, egy mosolyt vagy némi támogatást. Ön szerint a vilájárvány által előidézett gazdasági és társadalmi válság Brüsszelt is elérte?

– Szegények mindig voltak, most is vannak. De félek, hogy a válság még nagyobb ínséget és magányt hoz majd magával. A keresztény közösségnek ki kell tárnia a kapuit és a szívét, ki kell nyújtania a kezét a szegélyt szenvedők felé, ahogyan azt Jézus evangéliuma is tanítja és kéri. Arra is fel kell hívunk a figyelmet, hogy a hosszú bezártság megviselte a gyerekeket, akiket ez az időszak megfosztott a barátaitól és az iskolától. A felnőttek is nélkülöznek. A munkájuk elvesztése miatt anyagiilag, de pszichésen és a kapcsolataikban is. Úgy vélem, az újrakezdéshez újra kell értelmeznünk a válságot, ahogyan azt Ferenc pápa is javasolta a katekézisében. Hogy merre induljunk tovább, ahhoz máris van egy iránymutatásunk, mégpedig a Szentatya Laudato si’ kezdetű enciklikája.

Forrás és fotó:
Alessandro Donati/SIR
Fordította:
Balláné Sárközi Jánél

Csoda, hogy ennyi hívő is maradt

Beszélgetés Marselinus atyával, a Szent Arnold Ház igazgatójával

Budatétény legszebb részén, dús lombú fákkal körülvett zöldővezetben, a Bajcsy-Zsilinszky utca 3–5. szám alatt található a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház, amit az Isteni Ige Társaságának tagjai, azaz a Magyarországon élő verbita misszionáriusok működtetnek. Ghie Marselinus SVD igazgatóval beszélgettünk.

Indonéziában, a világ legnagyobb muszlim országában született, és ott is nevelkedett. Hogyan lett verbita szerzetes?

– Flores szigetéről, Kelet-Indonéziából származom. A szüleim hívő katolikusok voltak, nyolc gyermekük született. Az egyik testvérem néhány hónapos korában meghalt, egy másik pedig 2001-ben, így hatan maradtunk. Általános iskolás koromban tanár szerettem volna lenni, mert nálunk nagyon nagy tekintélyük volt a pedagógusoknak. Vasárnaponként igeliturgiát vezettek, amikor beszéltek, mindenki figyelt rájuk. Egyszer aztán találkoztam a Flores-szigeten dolgozó misszionáriusokkal. Kezdetben kicsit féltem tőlük, mert más volt a bőrszínük, magasságuk volt, kék szeműek, vörös hajúak. Egy gyermeknek ez ijesztő. De amikor a szüleimmel elmentünk hozzájuk, nagyon kedvesek voltak. Kaptam tőlük cukorkát is. Akkor valami megmozdult bennem, olyan akartam lenni, mint ők. Nekik köszönhetem, hogy végül verbita szerzetes pap lettem. A középiskola befejezése után jelentkeztem a kisszemináriumba. Felvettek. A szüleim azt szerették volna, ha egyházmegyesi pap leszek, mivel az egyik bátyám már verbita szerzetes volt. Amikor erről beszéltek, hallgattam, nem mondtam semmit. De mert a kisszemináriumban sok verbita tanárom volt, akik nagyon nagy hatást tettek rám, így már az érettségi előtt elhatároztam, hogy én is verbita leszek. Timor szigetére kerültem, két évet a noviciátusban töltöttem. Azután Flores szigetén, a ledalerói verbita főiskolán folytattam a tanulmányaimat. Rengeteg kispap tanult ott, jelenleg hatszáz. Akkoriban, a 90-es évek második felében háromszáz verbita járt az intézménybe és majdnem ugyanennyi egyházmegyesi papnövendék.

A katolikus hitük miatt nem érte Önöket hátrány?

– Indonézia 270 milliós népességének a 88 százaléka muszlim, ami nagyjából 237 millió embert jelent. A lakosság 6 százaléka református, 3 százaléka hindu, buddhista, konfuciánus. Két százalék a katolikusok számaránya, a számuk 5-6 millió. Az én szülőföldemen, Flores szigetén viszont 80-85 százalékban élnek katolikusok. Katolikus sziget vagyunk.

Mi vonzotta a verbitákhoz?

– A nyitottság, a nemzetköziség és az egyetemesség, az, hogy a világon bárhol szolgálhatunk, nem csak egy országban.

Mikor került Magyarországra?

– 2002-ben szenteltek papá. Ezután egy évig Indonéziában dolgoztam, egy kisváros plébániáján, majd egy kollégiumban. 2003-ban érkeztem Magyarországra, és lényegében azóta itt vagyok. Leszámitva a 2017-es és a 2018-as évet, amit a Fülöp-szigetek fővárosában, Manilában töltöttem. Háromévente megyek haza szabadságra.

Mikor jött létre a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház?

– 2006-ban. Erdő Péter bíboros, prímás még ugyanebben az évben meg is áldotta a házat, aminek tavaly szeptember óta vagyok az igazgatója.

Milyen elképzelései, tervei vannak?

– Néhány rendtársammal sok mindent terveztünk, de a koronavírus-járvány keresztülhúzta a számításainkat. Arra készültünk, hogy hűsvét és karácsony előtt lelkigyakorlatokat tartunk majd. Am a járvány miatt elmaradtak ezek az alkalmak és a mások – a MÉCS, a Cursillo – által szervezett lelkigyakorlatok is. Most indulnak újra, kis csoportokban. Februártól egyre nehezebbé vált a helyzetünk. Rendezvények hiányában nincs bevételünk, az alkalmazottak bérét és a rezsiköltségeket azonban fizetnünk kell. A munkatársak közé tartozik egy titkárnő, három szakácsnő és a takarítók, akik közül sajnos többen elmentek, mert a járványhelyzetben kénytelenek voltunk csökkenteni a fizetéseket, illetve kényszerszabadságra küldeni embereket.

Milyen az, amikor normális körülmények között működik a lelkigyakorlatos ház?

– Évek óta szállást adunk különböző csoportoknak. A MÉCS évente kilenc-tíz lelkigyakorlatot tart nálunk, a Cursillo hetet-nyolcat. Iskolai csoportok is jönnek, a saját lelkipászorukkal. Az egyik rendtársunk, Madassery Sebastian atya többször is tart lelkigyakorlatokat. Hívjuk és várjuk mindazokat, akik lelkiismereti rendezvényeikhez helyet keresnek, illetve új programokban szeretnének részt venni. Egyéni látogatókat és csoportokat, időseket és fiatalokat, katolikusokat és nem katolikusokat is szívesen fogadunk. Misszionáriusi lelkiségünk nem engedi meg, hogy bezárjuk a kapuinkat bárki előtt, aki lelki támogatást keres. Egyéni kérésekkel is megkeresnek bennünket. Tegnap például telefonált egy asszony, hogy egyedül szeretne lelkigyakorlatot végezni. Azt kérte, tegyük ki neki egy órára az Oltáriszentséget. Természetesen erre is lehetőség van nálunk. Ha kéri, a lelkigyakorlatokhoz segítünk az olvasmányok kiválasztásában,

és megszervezzük a lelki beszélgetéseket is. Amikor a járvány nem szab korlátokat a működésünknek, majdnem minden hétvégén megtelik hívőkkel a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház. Évente több ezer ember keres föl bennünket. Fogadunk zárandokcsoportokat, nemcsak Magyarországról, hanem Lengyelországból is. A szállás ára felnőttek számára 5000 forint egy éjszakára.

A lelkigyakorlatos ház névadója Szent Arnold Janssen (1837–1909) német katolikus pap, az Isteni Ige Társaságának megalapítója. Lelkisége, mély hite hogyan érvényesülhet a mai, elvilágiasodott korban?

– Alapító atyánk szigorú, következetes és mély hitű ember volt, imádságos lélek. A Szentlélek vezette minden lépését, és nagyon erős volt a Mária-hite. Ma teljesen más világban élünk, de a tanítása nem avult el. Nekünk, verbitáknak meg kell mutatnunk, hogy a mai kor viszonyai között is lehetséges Istennek szentelt életet élni. Nem magunkért, hanem másokért, az emberek javára élünk, a lehetőségeinkhez képest építve Isten országát.

A verbiták misszionáriusi rend. Mint mindenütt a világon, Magyarországon is rengeteg emberrel találkozunk. Mennyire vagyunk missziós terület?

– A rend alapítása idején az Egyház Afrikába és Ázsiába küldött misszionáriusokat, olyan helyekre, ahol az emberek még nem ismerték Krisztust. Elődeinknek bizonyos fókig könnyebb dolguk volt ezeken a területeken, mint a mai misszionáriusoknak Európában. Napjainkban sok ember tagadja a kereszténységet, vagy közömbösen, ellenségesen viszonyul hozzá. Amikor nyelvtanfolyamra jártam, az egyik osztálytársam ezt mondta: „Lehet, hogy van Isten, de engem ez nem érdekel.” Amikor annak idején a misszionáriusok Flores szigetére kezdtek hirdetni az örömhírt, a lakosok pogányok voltak, de hittek istenekben, szellemekben. A transzcendencia jelen volt a mindennapi életükben, a maguk módján vallásosak voltak. A misszionáriusok azt mondták nekik: „Ne a nagy kőnél imádkozzatok, hanem a házban, a láthatatlan,

hívek, de én ezt másként látom. Tudom, hogy Magyarországon negyven éven át a kommunis-ták uralkodtak. Ennek tükrében az is csoda, hogy ennyi hívő maradt. Rájuk lehet építeni. Sok közösség, lelkeségi mozgalom működik az országban. Ennek örülni kell, és törekedni arra, hogy számukat és hatásukat tekintve is növekedjenek akár a plébánián, akár azon kívül. Vasváron voltam plébános három évig. A közvetlen szomszédom nem volt hívő, mégis jóban voltunk. Néha elfelejtettem

bezárni a garázsajtót. Ilyenkor este becsöngetett hozzám, és figyelmeztetett, hogy ne hagyjam nyitva éjszakára. Más jó példákat is tudnék mondani. Soha nem ítélek azokról, akik nem járnak templomba. Inkább barátkozom, beszélgetek velük. Ki tudja, mikor érinti meg őket a Jóisten? Mi eszközök vagyunk ehhez, meg kell tennünk, amit tudunk, a többi a gondviselésre tartozik. Tesszük a jót, ha kell, egyedül, ha segítségre van szükség, akkor másokkal közösen. Amit a Jóisten rám bízott, azt igyekszem elvégezni. Nem gondolkodtam azon, hogy Magyarországi missziós

terület-e, vagy sem, a lényeg, hogy én valódi misszionárius legyek, bárhol szolgáljam is Krisztust a világban. Minden megkeresztelt ember misszionárius. Az egyháziak és a világiak egyaránt. Ha ennek szellemében élünk, akár a családkban, akár a munkahelyünkön, akkor sokak számára lesz vonzó a kereszténység. A legfontosabb, hogy intenzív kapcsolatban legyünk a hívőkkel. Itt is, a lelkigyakorlatos házban. Fontos, hogy akik eljönnek hozzánk, azok jól érezzék magukat, valódi lelki élményben legyen részüik. Egy éve vezetem a házat, nagyon jó a kapcsolat az alkalmazottakkal. Amikor a járvány miatt rákényszerültünk a fizetések csökkentésére, nagyon megértőek voltak. Sőt, amikor néhány nappal ezelőtt felvettem, hogy most már egy kicsit emeljük meg a fizetésüket, hogy közelítsünk az eredeti bérükhöz, azt mondták: atya, még nem érkezett el az ideje. Számomra ez azt bizonyítja, hogy nem csak a pénz miatt dolgoznak itt a munkatársaink, hanem hivatástudatból; hittel, szívvel végzik a dolgukat. Amikor illet látok, hogyne töltene el a remény, az Isten jóságába, gondviselésébe vetett hit?

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

Pályázati felhívás a 2020/2021. tanévre

A Katolikus Központi Alapítvány pályázatot hirdet a 2020/2021. évi **Szent Imre-ösztöndíj** elnyerésére. Pályázhatnak a **nappali képzésben tanuló 9–15. osztályos köznevelési, illetve szakképző intézményben vagy felsőoktatási intézményben első diplomás képzésben részt vevő, magyarországi tanintézményben tanuló, hitüket gyakorló katolikus fiatalok** (a kispapok kivételével). A pályázatok elbírálása elsősorban a tanulmányi eredmény, az egy főre eső jövedelem, a testvérek, el-tartottak száma, a hitoktatásban és a közösségi életben való részvétel alapján történik. Döntés és kiértékelés decemberben várható.

Az ösztöndíjat egy tanévre lehet elnyerni. A Kuratórium döntése után az Alapítvány az ösztöndíjjal szerződést köt az ösztöndíj folyósításának feltételeiről. A megkötött szerződés egy tanulmányi évre szól, az ösztöndíj újabb pályázat alapján ismételten elnyerhető.

Az ösztöndíjra **pályázni elektronikusan a www.szentimrepalyazat.katolikus.hu felületen lehet.** Bővebb információ e-mailben (szentimrepalyazat@katolikus.hu) vagy telefonon kérhető: **+36-1/445-4587** (munkaidőben). A pályázathoz **elektronikusan csatolandó:**

- a katolikus pap vagy hitoktató által adott igazolás a pályázati felületen elérhető formanyomtatványon kitöltve, aláírással hitelesítve,
- az iskolalátogatási vagy hallgatói jogviszony igazolása,
- a tanulmányi átlagot igazoló iskolai igazolás vagy a bizonyítvány, törzslapkitvonat másolata,
- jövedelemigazolások.

A rendszerből kinyomtatott, aláírt adatlapot és a csatolt mellékleteket kérjük papíralapon is megküldeni az Alapítvány címére (1406 Budapest, Pf. 79). A borítékra kérjük ráírni: „Ösztöndíjpályázat”, valamint szükséges feltüntetni a rendszer által generált pályázati azonosítót is.

A pályázatokat **2020. szeptember 30-ig** kell benyújtani. Csak a 2020. szeptember 30-áig elektronikusan is és postai úton is beadott pályázatokat tudjuk elbírálni. A pályázatokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza.